

העולם הזה

האם ילדינו מתחנכים לשפיכת דמים?

רצח

בעיניים

גורלה. קוראים הרצות לעזור לסידורה של אילנה ואמה. יכולים לשלוח תרומות ומתנות שהמסערת תשמה להעביר למסרת. במיוחד דרושה עגלת תינוק.

בכל זאת ישנם אנשים שליכם פתוח והם מוכנים להקריב ולגדל ילדה לא להם. התיישתי מאוד מהשיטה על מאמצים למי צוא לאילנה בית ואני עורך כעת מגבית בשכונתי לעזרת הילדה האומללה, כדי שי מגדליה לא יצטרכו לשאת על שכמם את כל מעמסת גידולה.

ברוך שלמה, בני-ברק

הייתי מציע שאילנה תשנה את שמה ל"עולמית" או "עולמונית"...

התבוננתי בתמונות ובאותו רגע ממש חלפה מחשבה בלבי. הרי אני רוצה בילדה זו, רוצה בה ממש. לא מתור רחמים רציתי אותה. התאהבתי בה ורציתי בה באופן אנונימי. פשוט. יש לי שלושה ילדים, כן, לם בנים, ואינו אשה לא תתענעל לבח? לנסות עוד פעם? זה רומה למפעל הפיס? ומה אם יבואו בו רביעי?

חשבתי לרגע, מדוע לא נמצאו בארץ כזו לה אנשים כמוני שיוצו בילדה זו את הם. מרגינות משפחתיות הן דבר מצוי. אולם הפקרת ילדים במסדרונות עליונים, אם מסוגלת לפרנס את עצמה היא מעשה שלא ייעשה. לא אם אחת גידלה וחונכה שלושה וארבעה ילדים והיקנתה להם מקצוע בעמל כפיה בלבד, מבלי לבקש רחמים. ומה שבני יודעת יודעים תושבי כל הארץ. אילנה הי חסרת לא תמצא לה שום בית -- מלבד בית הוריה. אלפי יריים היו משוטות לה לעזרה, לא היתה זקוקה לה באמת. לא, אם צעירה, יש עריון בכוהר לתת אושר לבתך ולהחזיר לעצמך את האושר. דורו גוריון סודי, תל-אביב

בחזרה מסיני

קראתי מתוך נאום ורוממותו את דבי רי הקורא נדאל מסיני (העולם הזה 1021). שהחזיר את אות סני לנשיא המדינה. כמחנה שריים, נוסע על ה מאות שהחזירו את אות סני מאותו סני בות. היו עושים כך, אך אל נשכח את ה ש.ב.

יהושע א., חיפה

היא, לא, היא...

מה אתם רוצים ממני? מאז הופיעה ה חילת בשער עתונכם (העולם הזה 1020) אין לי מנוחה. בהתחלה באו כל מכרי לשכנע אותי שזה אני, וכשהשתכנעתי והתי חלתי אני לומר זאת. אמרו -- החלל השני של מכרי? מה תמאום? ככלל אי אפשר לזהות מי זאת, את סתם משויצה. ככה זה העולם הזה -- העתון והעולם -- אני הוא, חילתי, באם זו באמת אני -- כתבו לי, כן או לא?

רס"ל מרים, חיפה

על הקו

הגיעה השעה לעזור את תשומת לב הציבור למנהגים הברכיים שהתרחשו ב משרד הדואר, שהם לא פחות ממאידים מאשר הספרות ההמונית בבלים שהונהגה לאחרונה בארץ.

לפני כמה שבועות קיבלתי חשבון דואר על סך כחמש ל"י. החשבון אכר לי, והעניין כולו נשמש מזכרונות. באחד הימים נוכחתי לדעת כי מכשירי-הטלפון שלי אינו פועל. מילפנתית המחלקת התקפונים של הדואר, ושם מסרו לי כי הטלפון שלי נותק בגלל אי-תשלום החשבון.

שום אזרה מוקדמת לא ניתנה לי, לא בכתב ולא בעלפה. שום תזכורת על החשבון לא נשלחה. אפילו בשעת הניתוק לא מצאו לנכון להודיע לי על כך. לעומת זאת נבו שלוש ל"י פחות חילור הקו מחדש.

יתכן שזוהי דרך מצויינת לסחוט מן הציבור הסבלני עוד כמה רכבות או מאות אלפי לירות בשנה. אולם האם יכולה הנחלת הכספים לעפול כמו בעל עולה בשוק הכרמל? מה היינו אומרים אילו נקם מוסר פרטי בשיטות קולוניאליות כאלה?

א. תל-אביב
היינו אומרים לו: טעות במספר.

גנבים בלילה

כנב בלילה" (העולם הזה 1023) היה ניתוח חד וחריף של תמונת המדינה, כפי שהיא מצטיירת בעיני כל אחד מתושביה הוותיקים של ארץ זו. אם כי אינני סבור שהשלטון הוא שיום או עורך את רצת קסמי נר. אני מסכים עם העורך לחלוטין כי לפי תות סכחינה תיאורית, היה מצב זה אפי שרי.

דן מילר, ירושלים

סוף סוף קראתם לילך בשמו. כל האוירה העכורה במדינה, פרשות השחיתות המתני לות ללא הרף, תופעות היאוש והירידה מן הארץ, תופעות הבריחה מן האידואלים ב קרב הנער -- כל אלה אינו אלה תוצאות ישירות של יחס השלטון לאזרח. איך אני יכול להתייחס למשלה המרמית אותי השכם והערב? בנקודות האנוכיים, מפרסמת בעתו נות על הקלות במסייכנסה ובתוצאה סכר מקלים עלי עלידי זה שמורידים לי עוד 20 לירות ממסכורת? דוד פכטאל, תל-אביב

ש. ב. מול תמיר

מי שלוחם בכח האמונה והצדק, אינו זקוק לגב ולמנגנונים. אולם תמירי שעד כה לא נמצאה אף מפלגה לאומית שוחרת צדק שי תתמודד בעוררהיון תמיר ושתעלה בכנסת את פרשת הש.ב. והרדיפות אחר עוררהיון תמיר (העולם הזה 1023).

א. ניק, תל-אביב
אתם ועוררהיון תמיר דומים לתשי ה נכנס לתוך עדר זאבים ופורץ אחר כך ב נשכים אותי, אוכלים אותי" אל תחפון את אפכם לתוך עיניים שלא שלכם ואף אחר לא ירדו אתכם ולא יציק לכם. שאלו ביטון, תל-אביב

קראתי את הרשימה אודות עוררהיון תמיר בנשימה עצורה. אולם כשניסיתי את הקריאה עדיין לא הבנתי איפה אתם רואים שרודפים את תמיר, לפי מה אתם קובעים. שהש.ב. מתכוון לפגוע בו ולחלוק?

קצת טבלנות ורחמים, הקורא רחמים. ה פעם הקדים העולם הזה תרופה למכה העור מדת לרדת לפי כל הסימנים.

אל הפואק

כל הימאים שכתבו לכם שאינם מוכנים לנסוע באנית המבחן לסואץ ללא תנאים (העולם הזה 1023), הם חבר שפלים. שמפני מס לא יכירו בשורות המלחים בני היש ראל, הם מכיישים את הפירמה. האמת היא שהם עצמם מתיי שקחו אותם באנית ה מבחן בלי כל תנאים, אבל איש אינו רוצה בהם.

ראובן גת, חיפה

אין כל סעם, לדעתי, לשלוח אנית מבחן. שנאצר יתחייב ויאסור את אנשיה. לכל ה ענין הזה יהיה סעם רק אם תתעורר סערה בינלאומית סביב האנית. לשם כך יש להע לות עליה עשרות עתונאים וזים, להקים עליה תחנת שידור שתשדר כל פרט התחנות בעולם תיאורים שוטפים על פרטי הנסיעה ותציית הסואץ. רק בדרך זו אפשר יהיה להכניע את נאצר. אולם כרגיל, מדיניות ההסברה של ישראל תהיה שתיקה, שתביא בעקבותיה מפלה ונסיגה נוספת.

דן א., תל-אביב

ילד טוב

בכל פעם שיחזקאל סהר עומד להתפטר, אתם מפרסמים ידיעה על התפטרותו הקרוב בה חוסימים בפניו את הדרך להתפטרות. כך זה קרה שוב כשניכאם (העולם הזה 1023) ושהוא ינצל את תירוץ, "אות סיני" כדי להתפטר. דחילוק, עזבו אותו קצת במנוחה ותראו איד הוא ילך כמו ילד טוב, נחמן שליוגנר, רחובות

בית חדש לאילנה

סיפוריה של האם שנמשה את ילדה (העולם הזה 1023:1022) נגע מאוד ללבי. אני פונה אליכם בכל לשון של בקשה להר סיף ולמסור לקוראים מה עלה בגורלה של הילדה ובאילו דרכים אפשר לעזור לה?

שמעון גנדל, ירושלים
אילנה נמצאת עתה אצל משפחה שקיבלה אותה לתקופה בלתי-מוגבלת, עד שייקבע

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורכי-משנה:

רוב איתן, אורי סלע

עורך כיתוב:

עורך תבנית:

סילבי קשת

עלם המערכת:

אריה קרן

חברי המערכת:

ישראל ביבר, ניצה נבי, שיע נצור, יולי נצלי, רודי הורוביץ, רותי ורר, רוגי זוהר, אברהם חרמון, אוסטר מאובר, אלכס מסיס, אביבה ססן, עמוס קינו, שלמה קרן.

העולם הזה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, 1970 26785, ת. ד. 136. מתן למברקים: "עולמוניס". המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שחם בע"מ, ת"א, סל. 62239. ההפצה: דוד סופל ובניו, תל-אביב. המערכת איננה אחראית לחזקן המודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

2.16 ירי

לפני כמה חדשים התייצב מאיר יערי בפני הועדה-הפועל של הקיבוץ-הארצי ונאם נאום שהיה מוקדש בחלקו להעולם הזה. בין השאר אמר המנהיג החתיק: "אין אני בין אלה המוכנים לסייע לאומרים לסתום את הפה של עתונים הרואים שליחות במלחמה נגד השחיתות... בכל ימות השנה, תוך הסתכנות אישית, חומרית וציבורית, ולפע מיס תוך בדידות וללא משען וכתף."

השבוע הקדיש לנו מאיר יערי שוב מאמר גדול בעתונות היומית, בו הגיב על רשימה קצרה בה תיאר העולם הזה (1022) את המאבק הפנימי במפ"ם בשאלה הערבית. גם הפעם ניסח יערי את דבריו בהגינות רבה. הוא מסתמך על קטעים רבים מן העולם הזה שהוא קורא אותם, כפי הנראה, בעיון. מן הראוי שננסה לברר כמה מן הנקודות שעורר, אף שלא כאן המקום לספל בשאלות העקרוניות יותר.

בין השאר מבדיל יערי בין שתי צורות של שחיתות: שחיתות סתם, שאותה יש לחשוף ולגנוח, ושחיתות במתנה הפועלים, שגילוייה עוזר לריאקציה. עם כל הכבוד, אינו יכול להצטרף להבחנה זו. שחיתות אינה נעשית טובה יותר מפני שמבצעה הם שליחי מתנה הפועלים, לדעתי, ההיסך הגמור הוא הנכון.

המועל בכספי פועלים, הגנב העושה את שלו באיצטלה של שלטון פועלי (ותוך בטחון שעקבותיו יטושטשו עלידי מכשירי שלטון זה) גרוע שבעתיים מן הספסר הבורגני המרמה עשירים. המחפה על מעשה-שחיתות כזה, הוא המשרת את הריאקציה, כי הוא העוזר לחייך הרקבון במתנה הפועלים להתפשט באין מפרע.

הפעם אינו נושא פנקס מפלגתי. עמדתה של מפ"ם (ואגב, גם של חרות) המבקשת להיות נייטרלית לגבי המקרים המוכחים של שחיתות במנגנון המדינה, ולתת ל העולם הזה לנהל את המאבק "תוך הסתכנות אישית, חומרית וציבורית, ללא משען ו כתף" אינה מוסיפה לה כבוד. היא מוכ רחה להתפרש כהקרת עקרונות קדושים על מזבח האינטרס המפלגתי במובנו הצר ביותר.

★ ★ ★

אולם עיקר הויכוח נסב על השאלה הערבית, ובגורה זו יש לנו הענות ה חמורות ביותר לגבי מפ"ם.

אפשר לדון מפלגה על פי שתי בחינות: (א) האם היא מטפח רעיונות נכונים, (ב) האם היא נוהגת על פי הרעיונות האלה ועושה משהו להגשמתם. בשטח הערבי, מגיע למפ"ם ציון גבוה בבחינה הראשונה, ואפס מוחלט בבחינה השנייה.

אין זה מספיק שמאיר יערי יצביע על כל אותם הסעיפים היפים במצע מפ"ם, הדוגלים בהחזרת שיתוף-הזכויות לערביי יש ראל, ובמדיניות של שלום. השאלה היא: האם עשתה מפ"ם משהו, הן כמפלגת אופוזיציה והן כשותפה בשלטון, כדי לקרב מטרות אלה?

לפני כמה חודשים נעניתי (לא כעורך העתון, אלא כאזרח פרטי) להזמנת מפ"ם להשתתף ביסוד ארגון יהודי-ערבי. נתקיים כינוס-יסוד יפה בחיפה, בו נתבקשתי גם אני לשאת נאום. אולם למחרת הכינוס הוברר לחלוטין שמפ"ם אינה מתכוונת

לרגל חג השבועות, יופיע הגליון הבא של "העולם הזה" —

גליון שבועות

כמתכונת מוגדלת ועם שער צבעוני, ביום השני בשבוע הבא. בגליון זה יפרסם העורך הראשי אורי אבנרי תחת הכותרת

איחוד הירדן

את תוכניתו המפורטת לאיחודה מחדש של ארץ-ישראל ו ה ש ת ל ב ו ת ה ש ל י ש ר א ל ב מ ר ח ב .

רצח בניינים

גילגולי החינוך הסדיר בבית-הספר היסודי, בג'מנסיה, בצ"ל ובמשטרה.

כשאמרו לו כי להרוג כל ערבי על-פי פקודה איננו רצח, אלא פשוט הריגה, הוא היה בטוח שזה נכון.

באותו חודש בו נתקיימה אותה שיחה בכיתה א' בחיפה, ובו מסר העד דויד גולדפלד את עדותו בירושלים, שידר הרדיו הרשמי של מדינת-ישראל תוכנית בשם אני איש המגן מאת דויד ריבלין, לכבוד יום-העצמאות.

תוכנית זו תיארה, כביכול, את תולדות ההגנה מאז העליה הראשונה. מסתבר כי מאז ומעולם, עוד בימי התורכים, עמדו היהודים מול "השודדים הערביים", "הפזר" עים הערבים, "הערבי השודד והרוצח", וכי הדבר לא השתנה עד עצם היום הזה.

סמוך לאותו יום מחק העורך של אותה תחנה סרט שעליו הוקלטה תוכנית אחרת — תוכנית של שירים עבריים. גרם למחיקה הי שיר הפציפיסטי "אל תתנו להם רובים", שי

או מעבר לגבולותיה. הם אנשים שהוא שומע עליהם ברחוב, ליד שולחן המשפחה או ליד מקלטה-הרדיו.

המשקע הזה אינו נעלם. במרוצת השנים, מתקשרים הרשמים הילדותיים עם דפוסים פוליטיים מוצקים וברורים. הערבי הוא אויב, את הערבי צריכים להרוג.

תחילה היתה זאת מלה ילדותית. עתה זה מושג מבוגר וקטלני.

★ ★ ★

הערות המועזת ביותר שנשמעה עד כה במשפט הכפר-קאסם היתה זו של דויד גולדפלד, שהשתתף בי פעולה בליל-ההוצעה. גולדפלד לא נאשם בשום עבירה, אינו שייך עוד למשמר-הגבול, ועל כן לא נאלץ להצטדק או להעמיד פנים. הוא הביע את רחשי לבו בגילוי מוחלט, בתמימות העילאית של אדם היודע שהוא צודק.

גולדפלד הוא צבר, בן 21 וחצי, איש ירד שליט וכפרי-סכא, בוגר הכיתה הששית של הג'מנסיה. אין ספק שהוא אופייני לרבות צעירים אחרים כמוהו.

עורך-הדיון חסיד: האם נכון הוא שבמשך כל ימי חייו, אתה נולדת בארץ, הוחדרה בך ההרגשה שהערבים הם אויביה של מדינת-ישראל?

הערד: כן.

חסיד: הוחדרה בך ההרגשה הזאת, ובין היתר במשמר הגבול. הוחדרה בך הרגשה זו גם במשמר-הגבול?

הערד: כן.

חסיד: האם קיבלת איזו הסברה על מדיניות הממשלה כלפי המיעוט הערבי בארץ?

הערד: לא באופן מיוחד. קיבלתי מהעתונים.

חסיד: האם קיבלת בצ"ל איזו הסברה על מדיניות הממשלה כלפי המיעוט הערבי בארץ?

הערד: אינני זוכר.

חסיד: קיבלת אייפסס במשמר-הגבול או בבסיס-האימונים הסברה כזאת?

הערד: לא.

חסיד: האם נכון הוא שבהרגשתך שלך על המיעוט הערבי לא היה אייפסס הבדל לגבי אותה התודעה, שהערבים הם אויבים בארץ ומעבר לגבול?

הערד: כן.

חסיד: אתה עשיתי הבדל בעמדתך (על גייס חמישי) בין ערבים הנמצאים במדינה לבין אלה הנמצאים מחוצה לה?

הערד: לא עשיתי שום הבדל.

חסיד: האם נכון שהרגשת שאם לא תבצע את הפקודה (להרוג כל ערבי בכפר-קאסם שנראה מחוץ לביתו), אתה תבגוד באותה הרוח שחונכת עליה בצ"ל ובמשמר הגבול?

הערד: כן.

התובע, סגן-אלוף דויד: אילו היית עובר ברחוב ביפו, בזמן המלחמה, ונפגש בערבי, היית יורה בו?

הערד: אני לא יודע.

השופט הדיו: אילו היה קורה לך (בכפר-קאסם) מקרה שאחרי שעה 5 (שעת כניסת העוצר לתוקפו) הייתה אשה קוראת לך "א חוגגה" או משהו כזה, ואתה היית בטוח שהיא לא מסוכנת, והיא לא מסכנת את הבטחון, אלא סתם קוראת לך ושואלת משהו, או היתה מבקשת ממך להרשות לה לעבור לביתה, ואם זה היה בשעה 5.20 לדוגמה. אילו ראית אשה כזו במרחק 10 מטר, והיא היתה פונה אליך בבקשה להרשות לה להיכנס לביתה, מה היית עושה?

הערד: לא הייתי נותן לה להיכנס.

השופט הדיו: מה היית עושה?

הערד: אילו היתה ברחוב, הייתי יורה בה.

השופט הדיו: אבל במרכז הכפר, במקום בו עמדת היית רואה שאין סכנה, אלא סתם מישהו, מתוך טעות או שלא ידע על העוצר, פונה אליך ורוצה לעבור את הרחוב ברשות. השאלה היא אם אתה בכל אופן היית הורג כל אחד, או היית מבדיל והיית במקרים מסויימים לא הורג.

הערד: לא הייתי מבדיל.

השופט הדיו: לא היית שוקל שום דבר?

הערד: לא.

השופט הדיו: היית הורג כל אחד?

הערד: כן.

השופט הדיו: גם אם זו אשה, ילד?

הערד: כן.

השופט הדיו: כל מי שאתה רואה, אתה הורג?

הערד: כן.

★ ★ ★

כאן לא מדבר אדם יוצא-דופן. כאן לא מדבר עולה חדש, הרוי עדיין אחיזה של רדיפות ופוגרומים.

פה מדבר האדם העברי החדש, ילד הארץ, יצור החיים החופשיים, צעיר שעבר את כל

בית-הספר הממלכתי היסודי של מדינת-ישראל. ה' מקום: מרכז הישוב החתיק, חיפה. הנפשות: ילדי כיתה א', בני המעמד הבינוני ובנותיו. הזמן: למחרת יום-העצמאות, תשי"ז.

הנושא: סיכום הרשמים של יום-העצמאות. כל הילדים מדברים רק על דבר אחד: המיצע של החיילים. המורה משתדלת להביא אותם בלי משים לכלל הכרה שהצבא הוא רק אחד מיסודות העצמאות, וכי המשק החלוצי חשוב לא פחות.

המורה: מה יותר חשוב, ילדים — החייל או האיכר? מי חשוב שהחייל חשוב יותר?

כל הילדים מצביעים.

המורה: מדוע?

ילד: מפני שלחייל יש רובה, והוא יכול להרוג, ולי איכר יש רק את, והוא לא יכול להרוג.

כל הילדים מסכימים, חוזרים בנוסחות שר נות על הרעיון המרכזי: חשוב זה שהורג ערבים.

בישראל -

המורה משתדלת להעביר את השיחה בהדרגה לפסים אחרים, לעורר את הילדים להכרת חשיבותו של החלוצ.

המורה: מי חשוב שגם האיכר חשוב? כמה ילדים מצביעים, בהיסוס מה.

המורה: מדוע אתה חשוב כן, דני?

ילד: מפני שאם לא יהיה איכר, אז לא יהיה לחייל על מה להגן.

★ ★ ★

לפני שנמשיך במאמר זה, מוטב שנעצור לרגע קט לצורך אזהרה. הנושא הזה כאוב מאוד. הוא חשוב יותר מכל נושא אחר בארץ, חשוב יותר ממהות המשטר ומדרך יוקרה-ממחית. הוא נוגע למהות העם, לדמות האומה העברית בעוד שנים מספר. על כן מוטב שנשכח לשעה קלה את כל דעותינו הקדומות, את אלה ואחר גורמי הקינטור וההקנטה, את הטענות ההדדיות וההאשמות ההדדיות. ה' דבר נוגע לכלנו.

אותם ילדים טובים לא למדו מעולם בכיתתם שחשוב להרוג בכלל, ושחשוב להרוג ערבים בפרט. הם זכו להתחנך דחקא בידי מורה צעירה, רחבת-אופק ופקוחת-עיניים. ככל זאת דיברו כמעט בדיוק כמו חבריהם, המתחנכים בידי מורים חשובי-מחשבה ואכולי-שנאות.

חולית "העולם הזה", שיצאה השבוע לבדוק את הדבר ולברר את דעתם של ילדים משכילים שונות, זכתה אף היא לתשובות דומות (ראה עמודים 7-6).

אמנם מחנכים חתיקים יסבירו, בצדק, כי טבע של ילדים בגיל זה להתלהב מהריגת אנשים. דמיונם אינו מצויר להם את שפית-הדם כדבר ממש. אולם ישנו הבדל אחד: הילד האמריקאי או האיטלקי החושב על "להרוג", מחשבתו מכוננת לעבר אינדיאנים או שודדיים, נאגסטרס או אנשי מאדים.

הילד הישראלי, החושב על הריגת ערבים, חושב על דבר מסוים מאוד. הערבים האלה, שהוא מדבר עליהם, אינם יצורי-דמיון. הם אנשים ממשיים, החיים בתחומי המדינה,

- ובמצריים -

חזר עליידי נתן אלתרמן באחד מגילגוליו הקודמים, שיר זה, כך סבר העורך, אינו מתאים לרווחה של מדינת ישראל.

★ ★ ★

זרחים טובים יכולים להרגיע את עצמם במחשבה אכי יש הבדל עקרוני בין הריגת ערבי בכפר-קאסם לבין הריגת יהודי בתל-אביב. אין אשליה מסוכנת יותר.

הרובה ששימש לרצח בקיבוצ, לא הפך מי עצמו ללולב כשחזר לצד זה של הגבול.

באותו חודש שכבר הזכרנוהו, בימים האחרונים לפני יום-העצמאות, עמד הנאשם דן שמר לפני השופטת שמיר בעתן רצח. הצנחן-לשעבר שמר נאשם בזה שנהג בגינם אשר הוביל בליל הרצח את הצנחן-לשעבר זאב אקשטיין, אשר ירה בד"ר ישראל קסטנר, חבר שלישי באותה מחתרת, הצנחן-לשעבר אריאל אלישחילי, העיד נגדו.

לא נחזור עתה לחיכוך העגום על השאלה מי כיוון את צעדי הרוצחים, ובשליחות מי הם פעלו. נסתכל לרגע קט באיש דן שמר עצמו.

הנה צעיר נמוך-קומה, בלונדי, בן ממוצע להורים טובים וממוצעים, שאינו שונה במיוחד מרובות צעירים שהתחנכו כמוהו בי בית-הספר ובחינה הקרבית.

לפי עדותו של שמר, היה כל הענין פשוט מאוד. חברו אקשטיין בא אליו ואמר שצריכים לרצוח מישהו. שמר לא התעניין במיוחד בזהות האיש שיש לרצוח. הוא לא שאל הרבה מדוע יש לרצוח אותו. מישהו אמר שיש לרצוח, וזה הספיק. הוא הסכים בלי התרגשות, כמעט בהיסח הדעת.

בערב הגורא היתה לשמר פגישה עם בחורה. על כן קבע לעצמו תוכנית כזאת: אם תבוא הבחורה, ילך עמה לתאיט רון. אם לא תבוא, ימלא אחר בקשתו של אקשטיין. הבחורה לא באה. לרן שמר היה פנאי. לא היה לו מה לעשות באותו ערב. לכן הלך לעי (המשך בעמוד 19)

ישראל תעכב לפי שעה את תוכניותיה לשגר אנית מיכחן כפואן. היא גם תימנע מכל פעולה אחרת בקשר לפתיחת התעלה בפני דגל ישראל. כל תוכניות ישראל בשטח היו צמודות לקו הפעולה הצרפתי עם נפילת ממשלת ג'י מולה הוכנסו התוכניות הצרפתיות למקרה, ואתן גם תוכניות ישראל.

ממשלת ישראל תיזום ביקור של ג'י מולה בישראל, בין אם ישוב לראשות ממשלת צרפת ובין אם לא. ההזמנה נשלחה לפאריס לפני כמה שבועות וישראל תחזור עליה עתה מחדש.

ישראל עשויה להתכבד גם בנוכחותם של שני אורחים אחרים: ראש ממשלת בורמה או נז וראש ממשלת גאנה נקרומה. יתכן גם כי ביג' יצא בסתיו לגאנה. בעת ביקור המשלחת הישראלית בגאנה לכבוד הכרת עצמאותה של הריפובליקה האפריקאית הצעירה, הראה נקרומה לדוד הכהן בית נאה, בו הוא מתכוון לארח את ראש ממשלת ישראל. ביג' השיב לנקרומה כי ישמח להתארח בבית, בהזמנות הראשונה.

שמעון פרס יתמנה מזכיר כללי של מפא"י. עם התקרבות מועד פרישתו הוואית של פרס ממשרתו הנוכחית, יעבור למזכירות מפא"י.

ישראל תמנה מזכיר כללי של מפא"י. עם התקרבות מועד פרישתו הוואית של פרס ממשרתו הנוכחית, יעבור למזכירות מפא"י.

שוב צפוי לממשלה ריב סמכויות פנימי. הפעם: בין שר האוצר לבין יתר שרי הממשלה. הנושא: קביעת תעריפים לאגרות שונות. עד כה היה כל שר קובע בעצמו את תעריפי האגרות השונות, הנגבות על ידי משרדו תמורת שירותים שונים, כגון תעריפי דרכונים, רשיונות רדיו, רשיונות כלי רכב. עתה דורש שר האוצר לקבל לידו את הסמכות הבלעדית לקבוע מה ישלם האזרח תמורת כל שירות ושירות. חברי לממשלה רואים בכך נסיון לגרוע מסמך כיוויתיהם.

פרשת הכפר המרוני הי גלילי ברעם עלולה למצוא את פתרונה. תושבי הכפר הנוצרי, שי נשלו מאדמתם וגורשו לכפר השכן גוש חלב, ואשר לא הפסיקו במשך שמונה שנות גלותם לתבוע את שבתם לבתיהם, ניצלו את הידידות הישראלית צרפתית כדי להניע את ישראל להיענות לבקשתם. הכנסייה המרונית, בתחסותה המסורתית של צרפת, ביקשה את התערבות פאריס לסובת מגורשי ברעם והצרפתים נענו לבקשה זו.

רמזים ראשונים נתקבלו בירושלים על אפשרות התפייסות ישראלית-סובייטית. בדו-חיים של כמה נציגים ישראלים בארצות אירופיות מסוימות, נמסר על גישושים זהירים ביותר בכיוון זה, מצד נציגים דיפלומטיים של ברית-המועצות. אל רמזים אלה יש להתייחס בהסתייגות.

העמדה הבאה שתהיה מטרה להסתערותן של המפלגות הדתיות, תהיה עבודת-השבת במפעלי-פיתוח, ובראש וברא-שונה מפעלי הנגב. לסגנת מנהיגי הדתים, פוגעים הסדרים הנהוגים במפעלים אלה בשמירת השבת ללא כל הכרה. התפטרותו של שר הדתות משה שפירא מן הוועדה הממונה על מתן היתר-עבודה בשבת מהווה אות ראשון להסתערות זאת.

אתה עלול לשמוע בקרוב על חילוקי דעות בקרב מנהיגות אחרות העבודה. הרקע לחילוקי דעות אלה: היחסים בין אחדות העבודה ומפא"י. בעוד שאנשי צמרת אחדות העבודה מקרב הקיבוץ המאוחד — ובראשם ח"כ יגאל אלון — מסיפים להתקרבות בין שתי המפלגות, מתגבשים חוגים עירוניים באחדות העבודה, הסוענים כי כל התקרבות אל מפא"י עלולה להזיק למעמד המפלגה בציבור. חוגים אלה העמידו בראש תביעותיהם את הדרישה כי אחדות העבודה תצא במלחמה גלויה נגד מפא"י, בשאלת הלאמת לשכות העבודה.

שר הפיתוח מרדכי כהנא עלול לפתוח בשורת האשמות נגד חבריו לממשלה, כי הם מחבלים במאמצי הפיתוח של משרדו. כדוגמה מוחשית, במקרה זה, תשמש אי-הפעלתו של מיפעל תימנע, אשר הציוד שהיה מיועד לצרכיו הועבר לצרכי עבודות משרד העבודה.

הקצינים יוסף זינגר וראובן מינקובסקי לא יועמדו לדין באשמות עדות שקר במשפט זאב שטיינברג. למרות ששופט השלום מינה שמיר קבעה במפורש כי לא האמינה לעדויותיהם של שני קציני המשטרה וכי היתה גוס, לא אחת בעדויותיהם, פסקה ועדת החקירה הפנימית שנתמנתה על ידי יוזקאל טהר, כי "לא נמצא חומר האשמה מספיק נגד זינגר ומינקובסקי".

ישראל תפתח במערכה מחודשת למשיכת משקיעי הון זר. לצורך זה יצא בימים הקרובים שר האוצר לארצות-הברית, לקשירת קשרים עם מספר בעלי הון יהודיים. אחת ההצעות להשקעות: הקמת שכונות של בתים חדשים, שיושכרו לעולים בשכר דירה.

צעד שני, מעשי יותר, בחזית זו: החלטתן של המפלגות הדתיות להקים שורת מוסדות דתיים באילת, ביניהם מועדון נור ומסעדה כשרה.

במדינה

העם

בשר האוזן

יהודי טוב נכנס לאיטליה. הוא הצביע על קתלחזיר שמן. "תן לי מבשר-האוזן הזה," ביקש את הקצב. "סלח לי," השיב הקצב בנימוס. "אבל זה לא אוזן. זה בשר-חזיר."

היהודי התרגז. "לא שאלתי אותך איזה בשר זה. אמרתי שתיתן לי מבשר-האוזן הזה!"

משעשע, לא מצחיק. השבוע שיחזרה מדי-נתי-ישראל כולה את הבריתה היהודית ה' עתיקה הזאת. על דוכן האיטליה היתה מונחת הדוקטרינה של הנשיא אייזנהואר. דוקטרינה זאת מחייבת את המצטרפים אליה בפירוש ללחום בקומוניזם, להשתלב במערך האנטי-סובייטי העולמי.

אולם כל מפלגות ישראל העמידו פנים

מזכיר יוסף-טל (בהלוויית ויצמן)

בלי כובע, בלי עניבה, במיטת נזירים

כאילו מדובר על משהו לגמרי אחר: על שתי הודעות סתמיות, מעורפלות וחסרות תוכן, שנוסחו על-ידי ממשלת-ישראל ו' ממשלת ארצות-הברית. מפלגות נכבדות התחבטו בשאלה הגורלית אם להצביע בעד הודעות אלה או לאו.

כולן שכחו, למען הנוחיות. כי ההודעות עצמן אינן חשובות כלל. החשוב הוא מה יבוא אחרי ישראל כבר הצטרפה לדוקטרינה, ואף קיבלה את המחיר במצלצלים. היא לא תוכל להתחמק מן התוצאות, ואין ספק ששליח הנשיא האמריקאי דיבר על כך עם האיש הקובע בישראל — דויד בן-גוריון.

במשחק זה, מילא האורח הישראלי את תפקיד הצופה, המשלם את דמיה-כניסה בצורת מסים. אולם הוא היה צופה גרוע. בניגוד לקהל טוב, השוכח כי המדברים על הבמה אינם אלא שחקנים, והמזדהה בכל לבו עם העלילה, לא התפתה הציבור הישראלי לחשוב כי הויכוח מסביב לדוקטרינה הוא יותר מאשר מחזה. מחזה שהיה, אולי, מצחיק, אך בודאי לא היה משעשע.

הממשלה

מקום ליד התנור

ממשלת ישראל דומה לבית מחומם ביום גשם. נעים להיות בפנים, גם ללא שום מטרה מסוימת.

הדבר קשור לאו דווקא בהנאות האי-שיות הניתנות לחברים עצמם — תואר של שר, כבוד והשפעה. במדינה שאינה אלא פורציה של מפלגות ריבוניות, הישיבה בממשלה חיונית מהרבה בחינות אחרות: אשורי למשקים, רשיונות-ייבוא ועסקי-שילומים, האפשרות לבנות מנגנון מפלגתי על-חשבון משלם-המסים, ועוד.

הממשלה האמיתית של ישראל, זו המח' ליטה החלטות וקובעת את גורל המדינה, מרוכזת באיש אחד: דויד בן-גוריון. לרשותו עומדים עוזריו האישיים, שאין להם צורך להיות חברי-ממשלה. הקואליציה הממשלתית

הרשמית דרושה לו רק לשם הבטחת העורף, וקבלת אישור רוב הכנסת (לאחר-מעשה) לפעולותיו.

שיעור או עיטוש. מכיון שנוח לשבת בממשלה, ומאד נוח לשבת בחוץ, נוצרה במרוצת תשע השנים האימרה שדרוש דח' פור כדי לסלק מהממשלה מפלגה שמפא"י החליטה להיפטר ממנה. הדבר הוכח לא פעם.

כאשר ביקש ביג' להיפטר משותפותו עם אגודת-ישראל, לא מצא שום תרופה. ההז' דמנת באה לו רק במקרה. באחד הבקרים, בערב ראש-השנה תשי"ב, נזדמן איצ'ה מאיר ליון לביתו של ביג', הציג לו את דרישותיו השיגרתיות בעניני דת. "לא אוכל להמשיך ולהישאר בממשלה אם לא יתקבלו דרישות אלה," אמר ליון בתמימות, כרגיל בשיתות אלה, מבלי לייחס למלים יותר חשי' בות מאשר לשיעור או לעיטוש.

ביג' קם ממקומו, זוהר כולו. "ובכן," אמר והושיט את ידו לאיצ'ה-מאיר הנדהם, "אני מודה לך על שרותך בממשלה עד היום. צר לי שאנחנו נפרדים." איצ'ה-מאיר נשאר בחוץ, עד היום.

לא טוב יותר היה גורלם של הציונים הכלליים, כאשר ביקש משה שרת לסלקם ערב הבחירות האחרונות, ולא ידע כיצד. כמעט בהיסח-הדעת הצביעו הצ"כ נגד ה' ממשלה בענין עירעור קסטנר, שלא ענין אותם כמלוא הנימה, ושלא היתה להם שום שייכות אליו בכלל. שרת קפץ על המציאה, הכריח אותם להתפטר מן הממשלה.

משבר בחיי הנשואין. מפלגות הי' שמאל עמדו לא פעם בפני תהום דומה, אך בכל פעם הצליחו לקפוץ אחורה, לתוך חיק הממשלה, ברגע האחרון ממש. כך התנגדה מפא"י למיבצע סיני, אך נשארה בממשלה שניגשה לבצע את המיבצע. למחרתו, התנגדו מפא"י ואחדות-העבודה בשצף-קצף לנסיגה מעזה ומשארם אל-שייך, אולם נאחזו בקרני הממשלה בשתי זרועיו: תיהן הפועליות המיובלות. הם נשארו בפ' גים, נסוגו עם הסוגים וקיבלו על עצמם את האחריות הפוליטית למעשה שהיה מ' תועב בעיניהן.

השבוע הגיע המבחן השלישי. שתי המפ' לגות ידעו כי ההודעות חסרות חשיבות, וכי הממשלה (שהן חברות בה) כבר נתנה למעשה את מלוא האישור להשתלבות יש' ראל במערך האנטי-סובייטי העולמי (ראה לעיל). אולם אחרי שחינכו דור לשנאת הקאפיטליזם האמריקאי, ולהערכת המשטר הסובייטי, היה קשה להן להצביע בעד הדוקטרינה.

"יש חשיבות מכרעת לשותפות הפועלים בממשלה," הכריזה אחדות-העבודה, וגם מ' פ"ם השמיעה קולות דומים. תביעותיהם של מרדכי בנטוב, מרדכי אורן ונתן פלד, שטענו כי כדאי לצאת מהממשלה כדי לא לבוא אל הבחורים בבחירות, הבאות בדמות גוררים מסכנים של מפא"י, אבדו בתוך ים הקולות שהדהדו באולמיה-התנוונות של בנין ג' בתל-אביב — קולות שדרשו לא לפרק את נשואיה-הנוחיות עם מפא"י.

בריאות מעל לכל. מפא"י לא היתה מעוניינת להפעיל הפעם את הדחפור. היה לה כדאי יותר לסלק את מפא"י בהודמנות אחרת, פחות קשורה באידיאלים, קרובה יותר למועד הבחירות. לכן השאירה את הדחפור במוסך, איפשרה למפלגות השמאל להישאר ליד התנור החם. הן הורשו להימנע מהצבעה, בתנאי שלא יצביעו נגד. היתה זאת הצעה נוחה. בחודרי-חדרים הועלתה השאלה אם מותר יהיה למפלגות השמאל למסור מעל במת הכנסת הודעות הנוגדות את הודעת הממשלה (שהן חברות בה). מבלי להרים ידיים בהצבעה נגדה, מפא"י לא הסכימה. סמכה על כך כי ברגע האחרון, למראה האחיר הקר בחוץ, תת' החלנה מפא"י ואחדות-העבודה, תשארה בחדר החם.

כי, כפי שאומרת הבריתה הנפוצה בצה"ל: "לעזאזל החיים, העיקר הבריאות."

מפלגות

הנזיר מרחוב ויתקין

לא היה במפא"י אדם צנוע יותר מאשר החפז הגרמני, גיאורג יוספסל. האיש בעל הפנים הבשריות לבש תמיד בגדים פשוטים ביותר, חי חיי צנוע קיצוניים. אף שלא היה לו זמן לשבת בקיבוץ שלו, משק גלעד בהרי אפרים, נשאר קשור עמו בנפשו.

חוץ מזה היה יוספסל איש מלומד. הצעיר (המשך בעמוד 8)

סיפורו של אוליבר מקלין, המואשם בקשר עם המודיעין הסורי האיש שאהב להשוויץ

זעירה. לבסוף קבע שלמד מספיק ומבלי שתהיה בידו כל תועלת הסמכה, זכריו במודעות ענק על פתיחת מכון בירון לשפות, בראשותו ובהנהלתו הפעילה של המורה אוליבר מקלין.

המכון שיגשג. וייס ידע להתאים את עצמו לפרוספריטי, הופיע לבוש חליפות אלגנטי, עווד עניבת פרפר ומדבר במיבטא אוקספורדי אבירי. היתה לו גם הצלחה אצל בנות המין היפה. רומאן אחד, עם מורה מתורכית, מבוגרת ממנו במקצת, התהדק והלך, והשניים החליטו להינשא. לפני שתגשם ההחלטה נסע וייס לביקור אצל משפחת ידורו בתורכיה. כנמל חיפה נתפס בשעת בדיקת המכס, כשהוא מסתיר על גופו מספר רב של סמלי צה"ל. הברחתם של הסמלים, הנמכרים באופן חופשי בארץ ואשר אין כל איסור על ייצואם לחוץ לארץ, נראתה מזוהה בעיני פקיד המכס. בתורכיה ביקש וייס תחילה להסתדר כמורה לעברית, אך ללא הצלחה. תחת זאת החל עוסק בארגון מגביות פרטיות, בסחר

"מרצה של הטכניון גילה רשת ריגול!" הכריזו כותרי העיתונים בשבוע שעי בר. הסיפור מתחת לבותרת הזכיר את העלילות הקלאי סוית של רומאן בלשי טוב: המרצה יושב כחברת ידורו בבית קפה גדול באיסטנבול, בירת תורכיה והמזימות הבינלאומיות. ליד השולחן הסמוך יושב גבר צעיר, שי עשה רושם על המרצה כישראלי, או לכל הפחות יהודי.

הצעיר שילם עבור המשי קה שלו והלך לדרך. רק אז הכחין המרצה כמעטפה

כ אשר נולד לפני 23 שנים בירושלים, למשפחת דיסקין הידועה, נשא אוליבר מקלין שם עברי פשוט: יעקב וייס. צרותיו החלו מוקדם מדי. עוד בהיותו בן שלוש, נספרו הוריו של יעקב והמאורע העגום השאיר את סימניו עליו לכל החיים. הילד גדל והתבגר, כשבמעמקי גפשו מכרסמת ההכרה כי הוא שונה לרעה מילדים אחרים. ילדים רבים, המוצאים את עצמם במצב זה, מסתגרים בתוך עצמם, הופכים ביישנים ומצטננים. יעקב וייס הגיב בצורה ההפוכה: הוא חיפש פיצוי במעשי גבורה ובעשיית רושם. באופן הטבעי ביותר נסחף בורם הרומנטיקה המחתרנית, הגיע בגיל 13 לנורעות המשטרה המנדטורית — באשמת הדבקה כרוזי לחי"י, המשפחה הצליחה ל" שחררו, מהירה לשלוח אותו לבית הספר החקלאי במקוה ישראל, הרחק מסכנות.

אך גם שם המשיך הנער לרקום את חלומות הגבורה האישית. בצלום מאותה תקופה הוא נראה בפורו לוחמת, כשראשו

סגן אלוף בריטי. יעקב וייס בתחפושת של סגן אלוף של הצבא הבריטי. הוא הכין את התצלום לשם עשיית רושם בלבד.

ביוון. על רקע חורבות האקרופוליס באתונה, הצטלם יעקב וייס, באחד מביקוריו ביוון לפני שמונה חודשים. הוא היה נרגש מאד למראה העתיקות.

השוויצר. בגיל 13, רכוב על אופנוע בירושלים. באותה תקופה הדביק כרוזי לחי"י.

התחלת הדרך. יעקב וייס, יליד ירושלים, בן שנתיים. יעקב הוא בן למשפחת דיסקין הידועה.

גריבי גיילון ובעיסוקים צדדיים דומים. בי תוקף עסקיו, נסע ליוון, ארצו של לורד ביירון, לוחם השיחור אשר על שמו קרא את מכוננו הירושלמי. וייס ראה במשורר האנגלי מהמאה הקודמת אב רוחני ודוגמה לחיקוי. בחצותו את ים השיש שר את השיר אי יוון ועל חורבות האקרופוליס באותנה דיקלם את יצירתו של ביירון, על מפלת סנחריב בשערי ירושלים.

בנטיעתו האחרונה ליוון, לצרכי עסקים, ערכה המשטרה היוונית חיפוש ברכבת, ש בה נסע וייס. באותה רכבת נסע גם מבריה גדול והאזרח הישראלי שביקש רק להבריח כמות קטנה של סחורה, נעצר יחד עם הלחיתן וסחורתו הוחרמה. כאשר שוחרר והגיע לאתונה, חלה וביקש את עזרתה של הקונסוליה הישראלית, שהטיסה אותו ארצה.

★ ★ ★

ב ישראל, החלה המשטרה חוקרת אותו חקירה שיגרתית. תוך כדי כך גילתה כי כיסיו ובדירתו רשימות של מפקדים, מית קנים ומחנות צבאיים. לא היה ברשימות אלה שום סוד צבאי, אך עצם היות הפרטים הצבאיים רשומים על נייר עורר חשד. מישור נזכר בצעיר שהשאיר אחריו מעטפה במסע עדה התורכית והחוליה החסרה בסיפורו של המרצה מהטכניון הושלמה: יעקב אוליבר וייס מקלין נעצר באשמת הכנה להקמת רשת ריגול.

עתה יצטרך בית המשפט להחליט: האם יעקב וייס הינו מרגל מסוכן — או שוויצר מבולבל, שרצה לעשות רושם על הבריות וזרע בעקבותיו סתקים שציירו אותו כי דמות אקזוטית אשר צצה מתוך עלילת בלשים?

שהיתה מונחת על הרצפה, ליד שולחן הבחור האלמוני. גם המלצר הבחין כמעטפה וניגש להרימה, אך המרצה הקדים אותו.

כמה מלים עבריות, שהיו כתובות על דף נייר בתוך המעטפה, הישמלו את ה" מרצה. כי על הנייר היתה כתובה לא פחות ולא יותר מאשר כתובתו של שרות המודיעין הסורי.

המרצה ידע מה עליו לעשות: הוא התקשר עם הנציגות הישראלית במקום, העביר את תגליתו לטיפול מוסדות הבטחון המתאימים. כעבור כמה שבועות צצרה משטרת ישראל את התושב הירושלמי אוליבר מקלין, כבעל מעטפת הריגול ה" סנסציונית.

מיהו אוליבר מקלין?

חבריו הקנאים ראו בו גיבור של ממש, כאותם הגיבורים שחלם עליהם.

★ ★ ★

כ אשר שוחרר, החליט וייס על מיסנה בחייו, החל לומד אנגלית ברצינות. לפרנסתו עסק בהפצת ניירות ערך וסרסרות

מצונף בכובע גרב ובידו תתמקלע סטן. על גב התמונה כתב בעל הדמיון העשירי: "לפני היריה המכריעה". חבריו מספרים עליו שהיה "שוויצר ממדרגה ראשונה", עקשן אך בעל הומור בריא.

★ ★ ★

כ עבור שנתיים עזב יעקב את מקוה והחל עובד. בחוסרי ציבות מאלף, הח" ליה עבודתו בקצב מסחרר. בגיל 17 וחצי התגייס לצבא, התגבר לצנחנים. "זהו התפ" קיד המטוכן ביותר", התרברב בפני מקו רביו. בעזרת הכומתה האדומה והכנפיים המבריקות, קיווה, יצליח להיות גיבור אמני תי בעיני החברה.

התרברבות זו עלתה לו ביוקר: בשעת אימונים התעלם מהוראת מפקדו, עלה על מוקש סרק ונפגע בראשו. הפציעה השפיעה עליו לרעה וכאשר, כעבור זמן קצר, גפי טרה אמו, שקע יעקב בדכאון עמוק. הוא עבר את הגבול לירדן, ישב ארבעה חודשים בשבי הבלגיון. כשנבו נמצאו על ידי צלקות.

הצבא שלח אותו לבדיקה וכעבור כמה חודשי טיפול שוחרר יעקב מהצבא, כבלתי כשר לשירות. הוא החל עובד במקומות שונים, היה, בין השאר, טרקטוריסט בסדום ואחרי כן פקיד במסיון נוצרי בירושלים. יום אחד החלו המיסיונרים, אצלם עבד יעקב וייס, מקבלים מכתבי איום מאלמוני, שהבטיח להם, "שבאם לא תיפסק הכנסתם של יהודים תחת כנסי הגצרות, יוצאו גופותיכם מהארץ בארונות עץ תוצרת יש" ראל". חקירה משטרתית צצרה הובילה אל וייס והוא מצא את עצמו יושב בתא אחד עם עצורי נטורי קרתא, מפגיני השבת.

הסייטר. תצלום של יעקב וייס בן 14, תלמיד בית הספר החקלאי במקוה ישראל, חבוש כובע גרב ומחזיק סטן.

פעם חלמו ילדי הארץ על חלוציות, על סרקטורים ועל קיבוץ. על מה

עשרות ילדי תל-אביב שנבחרו מבין תלמידי

למנחם זילבר, 9, יש שכן שהוא סגן-אלוף בצבא, בעל מדי חאקי יפים. מנחם, יליד גרמניה, רוצה מדים כאלה. לכן החליט להיות חייל ולא סתם חייל — אלא חייל קרבי. מה הוא יודע על הקיבוץ, למשל? "זה מקום כפרי שיש שם שדות ובתים על קומה אחת. זה לא טוב. שם עובדים תמיד."

בהירה לוי, 10, היא תלמידת כתה ד' בבית-התיכון יוסף הגלילי. "כשאני גדולה אחשוב מה להיות: או רופאה או חיילת, אבל חלוצה בטח לא." בבית ספרה לומדת בהירה הרבה על חיילים, כמעט ככל חג. "על חלוצים עוד לא הגענו."

★ ★ ★

★ ★ ★

ביום העצמאות נתנה המורה לציור במחברת המדינה וכתוב מה שיש במדינה. מלכה הלפרין, 8, ציירה מה שיש במדינה: "ציירתי טנקים, אוטומובילים, תותחים." סרקטורים ו"מחרשות היא לא ציירה, מפני שאף פעם לא ראיתי סרקטור."

עמירם בן משה, 9 וחצי, הוא תלמיד כתה ג' בתלמוד תורה לתימנים. הוא רוצה להיות טייס. "יותר חשוב להיות חייל; החיילים שומרים על החלוצים וכלי החיילים לא יהיו חלוצים." עמירם לא ראה איכר מימיו.

★ ★ ★

★ ★ ★

מה זה סרקטור? מה זאת מחרשה? על שאלות אלה אין גילי שטרקמן, 8, חניכת כתה ב' בבית-התיכון יוסף הגלילי, יודעת להשיב. מה זה רובה, היא יודעת. היא עצמה אינה רוצה להיות חיילת ולא חלוצה, אלא מורה. "אולי אני אהיה מורה בצבא, סבורה היא."

גם יוסי שמוקלר, 10, רוצה להיות טייס. "טייס מוריד את האוירונים של האויב, מפציץ ויורה וקשה לפגוע בו מהקרקע." להיות חלוצ? לא בא ב"חשבון. "בשביל מה יש עולים חדשים? שהם ילכו להיות הל"ר צים; לנו יש בתים ואוכל, לא צריכים להיות חלוצים."

★ ★ ★

★ ★ ★

וורם כספי, 7, לא רק בטוח שהוא יהיה חייל, הוא גם יודע לאיזה חייל ישתייך. "אני אלך לחיל השריון. יותר טוב מחיל רגלים. הם הולכים למלחמות ברגל. חיל שריון יורה בטנקים. מה שזה איכר, מה הוא ער? שה?"

ניצה קטן, 10, פוסחת עדיין על שני הסעיפים: "החלוצים עובד והחייל שומר. אם לא יהיו חלוצים יהיה רעב ואם לא יהיו חיילים תהיה מלחמה, שני הם חשובים בשביל המדינה." היא עוד לא יודעת בדיוק מה בעצם עושים החלוצים בכפר. ניצה עצמה רוצה להיות ציירת גוף.

רנדור כינרתי, 7, לא ראה מימיו חלוצ או איכר. רק פעם אחת ראה שדה עם קוצים. "עוד לא אמרתי לאמא שלי מה אני אהיה, אבל אני חושב ש'אהיה חייל כי אני רוצה להרוג ערבי'." עם זאת סבור הוא ש'איכר יותר חשוב מחייל'. הוא עשיר, הוא לא צריך לקנות בחנויות, לוקח ישר מהשדה."

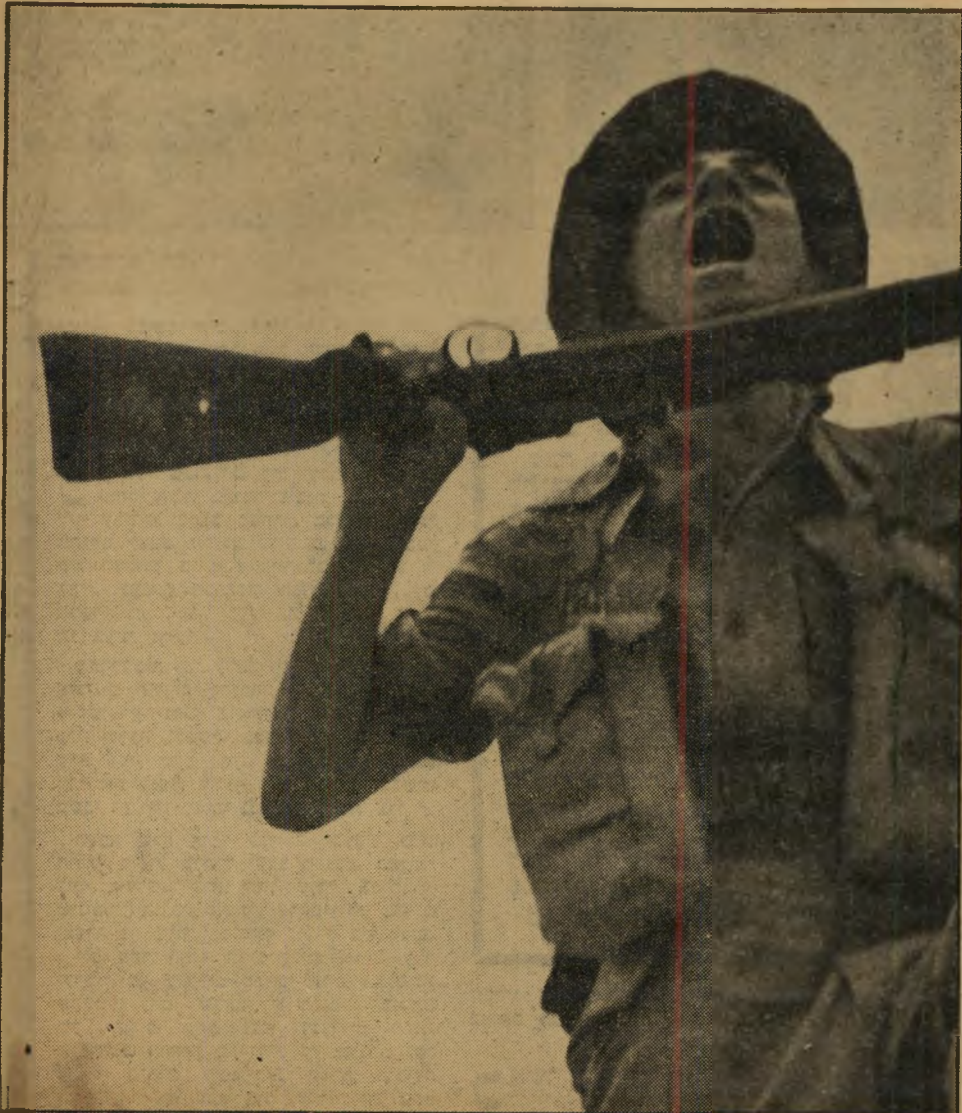

חיילים יותר חשובים מאיכרים, אומר אברהם ללו, 7, תלמיד כתה ב' בבית-ספר אחד העם. "חיילים כובשים ערים ולוקחים אדמה מהערבים ובערים יש לחם, אז בשביל מה צריך איכרים?" אברהם עצמו רוצה להיות מנהיג קוים מים כאביו: "בזה מרוויחים הרבה כסף."

קבשנה הבאה ילך רמי אלדד, 6, לבית-הספר. משום כך יש לו דיעה מקורית: "אני רוצה להיות חורש אדמה." רמי היה פעם במושב והוא מכיר איש שחורש אדמה. "קוראים לו שלמה ואני רוצה להיות בדיוק כמוהו, כי הוא עובד ועושה את הבית והגינה שיהיו יפים."

מה אתה רוצה להיות: חייל או

חולמים הם כיום? זאת יצאו כתבי „העולם הזה” לברר מפי כמה

בתי-הספר היסודיים, בחלקי העיר השונים.

יצחק לחמן, 11, נולד בסיביר. הוא עלה עם הוריו לארץ לפני שמונה שנים, לומר בכתה ה' בבית-ספר בלפור. „כשהייתי קטן רציתי להיות רופא. אחר-כך רציתי ללכת לקיבוץ, אבל ההורים לא הרשו לי. עכשיו אני יודע שאני רוצה להיות טייס. טייסים עושים קרבות ומצניחים צנחנים.”

עכשיו אני עוד מפחדת להיות חיילת, אבל כשי-אגדל בטח אהיה חיילת, או-מרת מרים היינר, תלמידת כתר ב' בבית-הספר מוריה. „חייל יותר חשוב מחלוץ, מפני שזה לא יפה לטפל בפרות ובתרגור לות, זה נורא מלוכלך ומסרית.”

★ ★ ★

אברהם בן עטר, 9 וחצי, לא ראה בחייו שדה. „פרדס כן ראיתי” אולם בתערוכת ה' נשק בבית דגון כבר ביקר. ב' בית-הספר כתב אברהם חיבור איך שומרים החיילים על ה' ארץ. הוא רוצה להיות טייס, כדי להפיל אוירוני אויב.”

כל יהודי צריך להיות „חייל” מכריז אריה בר-שבסקי, 7, תלמיד כתר א' ב' בית-הספר תלנוודא. ביום ה' עצמאות סיפרה המורה לכיתה על גבורתם של חיילי ישראל. על חלוצים עוד לא סיפרה להם. אריה לא יצא עוד מימיו מחוץ לעיר.

★ ★ ★

חייל יותר חשוב מהכל. החייל הורג את הער-בים, סבור סעדיה שובלי, 7 וחצי, תלמיד תלמוד תורה ל' תימנים. כשיגדל רוצה סעדיה להיות קודם כל מורה. „אני אוהב ספרים, אבל אחר כך אני אהיה חייל.”

רוני בראון, 6, תלמידת בית-הספר תלנוודא ראתה ב' יום העצמאות חיילים והם מצאו חן בעיניה. היא עצמה לא רוצה להיות חיילת: „יהרגו אותי.” אבל רוני חושבת להיות אמא, אבל אמא בעיר, לא בכפר. „בעיר אפשר לקנות כל מיני דברים. בכפר אין חנויות.”

★ ★ ★

מהנדס אוירונים רוצה להיות ישי קורדובה, 10, „כדי ש' יהיה למדינה אוירונים שאם מת' קיפים אותנו נשיב מלחמה שעי' רה.” בצבא יהיה צנחן, כי „זו' צנחנים הולכים לקרב באמת. חייל יותר חשוב מחלוץ, הוא כובש, מוצא מזון ושולח לעם.”

אחיו של ישראל רוטנשט-ראוך, 8, הוא טייס. גם ישראל רוצה להיות טייס: „אני אחתום על צבא הקבע לחמש שנים ואקבל משכורת טובה. חיל אויר יותר חשוב מאדמה. אם לא יהיה אוכל לפחות ש' יהיה לנו נשק להגן על עצ' מנו. אפשר לחיות קצת בלי או' כל אבל לא בלי נשק.”

חלוצים?

במשך כמה ימים ראינו כתבי „העולם הזה” כמה עשרות מבין ילדי הכתות הנמוכות של בתי-הספר העבריים בתל-אביב. כדי לברר מי לדעתם חשוב יותר: החייל או החלוץ. תשעים אחוז השיבו כי אוהז הרובה חשוב מעובד האדמה. בעמודים אלה מתפרסם דגם אופייני של תשובות הילדים.

לכת לקיבוץ ולעבוד ברפת מוכנה נחמה אהובי, 10. „אם היתה לי ברירה הייתי בור' חרת להיות חיילת בחיל הרג' לים.” למה דחקא חיל רגלים? „מפני שביום העצמאות הם הל' כו הכי יפה. טנקים היו גם כן יפים, אבל זה לא בשביל בנות.” מלבד זה שחיילים צועדים במצ' עד, אין נחמה יודעת עליהם דבר.

אביו של נחום וישיבסקי, הוא רופא ראשי בבית-ה' חולים הדסה. נחום בן השש-וחצי רוצה להיות רופא כמו אביו, אולם הוא סבור שחיילים חשוב' בים למדינה יותר מחלוצים וא' פילו יותר מרופאים: „אם לא יהיו איכרים, מה יש? אי אפשר להישאר שבוע ברעב? אבל בלי חיילים כולנו נמות.”

אלי עזיאל, 9 וחצי, רוצה להיות דחקא שוטר. „שוטר תופס גנבים ויש לו מדיום וכו' בע' יפים יותר מאשר לחייל.” אולם המדים אינם העיקר. „אפי' לו אם יתנו לטרקטוריסטים מ' דים, לא אהיה לטרקטוריסט, מפני שטרקטוריסטים עולים על מוק' שים, ובכלל הם קצת אנשים שמתלכלכים.”

שליח „העולם הזה“ למזרח הרחוק מתאר היי הפיל

מאת רפי נלסון -

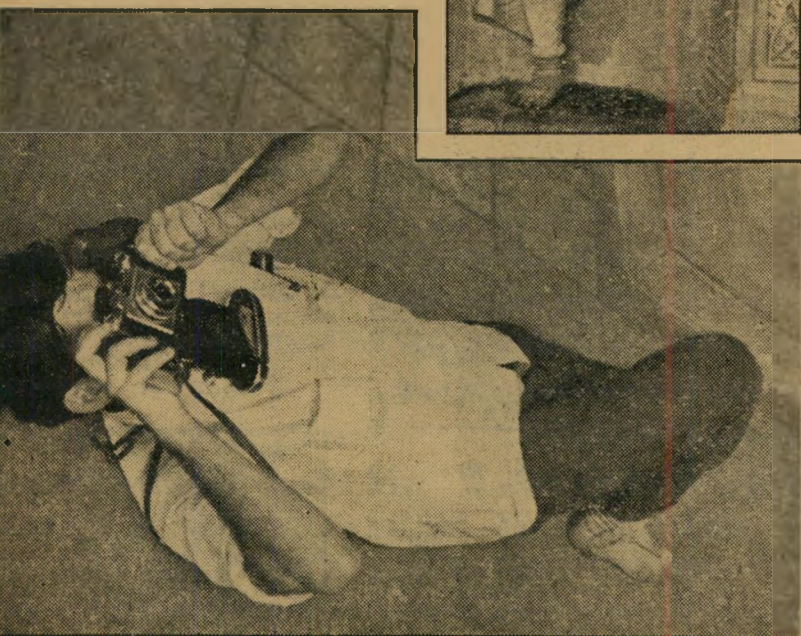
תחנתה הראשונה של ה-
אניה הדנית „בריגיטה“
טופט, שיצאה מאילת
למזרח הרחוק, היתה ב-
קולומבו, עיר הבירה של
האי ציילון, אשר בו חיים
קרוב לשבעה מיליון תו-
שבים בעמדות אלה מ-
תאר שליח „העולם הזה“,
שהפליג עם האניה, את
ביקורו באי בצילום מש-
מאל, נראה רפי נלסון
בחברת ראש ממשלת
ציילון (בגלימה לבנה),
שקיבל אותו לראיון ב-
משרדו, בבית הנבחרים.

ברי מור הזמין אותנו לארוחת ערב ב-
ביתו. היתה זו ארוחה בסגנון קולוניאלי
מסורתי. המון משרתים ציילונים, לבושים
בסוויט לבנים, התרוצצו מסביבנו יחפים,
מבלי שאצליח להבין מה יש להם לעשות.
אבל מילא, אם מור מוכן לשלם להם משי-
כורת, מה איכפת לי?
היו שם גם שני עתונאים מקומיים. הם
סיפרו שאחת הבעיות הרציניות ביותר ב-
ציילון היא בעיית הרציחות. מסתבר ש-
ציילון רוצחים באותה קלות שאצלנו אוכלים
פלאפל. לפעמים אפילו בלי כוונה, סתם ככה.
התחלתי להרגיש לא כל כך טוב. רוב מקרי
הרצח, לדברי שני חברי למקצוע, שהראו
בקואות מפליאה בנושא, הם על רקע רו-
מאנטי, בין ציילוני לציילוני. נרגעתי. הודיתי
לאל שאינני ציילוני ושלא הספקתי ליצור
לעצמי רקע רומאנטי בציילון.
אוסקאר, אחד העתונאים, הראה לי עתון
ציילוני. הכותרת הראשית היתה: „עדר פי-
לים התנפל על שני גיפיים“. מסתבר שזה
היה מעשה די רגיל בציילון. עדר של 15
פילים הותקף בקדחת אמוק, פתח בריצה
מבוהלת, פגש בדרך שני גיפיים. העדר המ-
שיך בריצתו ומי שנשאר בחיים מנוסעי
הגיפיים רק להזעיק עזרה. מצבם של הפצור-
עים, כך מוסר כתבנו, הוטב. אין סכנה
לחיי הפילים.

הדבר הראשון שחיפשתי בקולומבו
היה מלצר. כי למרות שהפלטת על
הבריגיטה טופט כמלצר, ידע הקפטיין ש-
ברגע שתגיע האניה לנמל ארד לחוף, להיות
שוב עיתונאי. על כן, בהגיענו לבירת ציילון,
חיפשתי מחליף.

מצאתי אותו בקלות. רק הטלנו עוגן וה-
אניה הוצפה המונים, שהציעו את שירותיהם.
ואיזה שירות לא הציעו? היו מוכרי פירות
ורוכלי מזכרות. אפילו חייטים ניידים, ש-
נשא חבילות בד ביד אחת ובשניה כלי
מדידה ותפירה, לא נעדרו. הם הציעו לתפור
לנו חליפה אלגנטית, מצמר אנגלי, ב-25
לירות ישראליות. ובארץ ברוכת כשרונות
כאלה, מה הבעיה למצוא מלצר?

יחד עם כל החבורה העליונה עלו על
האניה גם עתונאים וצלם. חשבנו שהצלם בא
סתם בשביל הרושם, אבל למחרת פגשתי
את פרצופי מביט אלי מעל דפיהם של כמה
עתונים מקומיים. צילום דווקא לא רצו.
חלקו של היום הראשון ביליתי בהכנת
מחליפי הציילוני, עד שהיה מוכן לעבור את
הבחינות המקצועיות הדרושות, לשביעות
רצונו של הטבח הראשי. אחר כך ירדתי
לחוף. עוד מלביים התקשרו הקפטיין עם סוכן
האניה, ברי מור, והוא הזמין עבורי חדר
במלון המפואר ביותר בעיר ואירגן לי
שורה ארוכה של פגישות וסיוורים, כדי
שאיכל לנצל במלואו את זמן שהותנו
בציילון.

האלה והצלם. רפי נלסון, שחלץ את נעליו כנהוג, שוכב על גבו, מצלם פסל של אלה
בוהיסטית בפאגודה קילניה, ליד קולומבו. שני שלישים של תושבי האי הם בודהיסטים.

במדינה

(המשך עמוד 4)

שנולד בנירנברג, עיר כינוסיה-המפלגה הנא-
צית, זכה לתואר דוקטור (למשפטים) ב-
מיכללת היידלברג היפה, עבד כאסיסטנט
במיכללת מינכן. הוא היה איש-מנגנון מ-
צוין.

ברור שאיש כזה לא יכול היה להישאר
זמן רב במשרה נמוכה. עם קום המדינה
עוד היה יוספטל פקיד במחלקת העליה
של הסוכנות, הופיע לעתים קרובות בביתו
של מנהל המחלקה — יצחק רפאל — כדי
למסור לו דו"חים על הנעשה במשרד.
עלייתו מאז היתה מהירה ומסחררת.

ראשי מפא"י מהשורה הראשונה היו
דרושים בממשלה. אנשי השורה השניה עלו
ומילאו את מקומם של הנפטרים. יוספטל,
איש השורה השלישית, נבחר לחבר הנהלת
הסוכנות, הפך לגזבר שלה.

תפקידו של איש הגוף. היה זה רק
הודות לאופיו הצנוע שיוספטל — שהפך
לגיוור יוספטל — לא עלה במהירות
מסחררת עוד הרבה יותר. כי אחרי מותו
של אליעזר קפלן הונון אל ביג"י, שהציע
לו את תיק האוצר, הגרמני הגבוה סירב.
לדעתו, לא היה עדיין מוכן לתפקיד הרם.

אולם גם בלי זה דרך כוכבו בשמי זה
מדינה. הוא השתתף במשלחת שניהלה את
המשאומתן בענין השילומים מגרמניה, הפי-
ליא את חבריו בכושרו הכלכלי והדינאי
לומטי, חתם בראשי תיבות על זה הסכם
בצד חתימתו של פליכס שנער. פעם אחת
נשלח ללונדון, סידר שם את הלוואות
ישראל. כשהופיע תצלומו על שער השבועון
גיואיש אובסטרבר, כשהוא חבוש מגבעת
חגיגית שחורה ולבוש במעיל השחור ה-
ארוך של איש-כספים בריטי, חייכו חברי-
המפלגה בטובלב. כמעט ולא היו לו
אויבים.

כל אותו זמן הוסיף יוספטל לחיות בצנע
של גזיר סתגפן. בצריפו של זלמן שז"ר,
ברחוב ויתקין 17 בתל-אביב, הושכרה לו
מיטה שהיתה צרה וקצרה לגבר הגבוה
והרחב. אחרי כל השליחויות הדיפלומטיות,
הוסיף להתהלך בחולצה פתוחה ובחליפה
מרופסת, בלי כובע ובלי עניבה.

גם נאמנותו המפלגתית עמדה מעל לכל
ספק. האיש ההגון ממשק גלעד נתן חיפוי
מלא לכל מעשי-השחיתות שריחם הרעיל
את האוויר במסודות הסוכנות היהודית.
כשהתפוצצה פרשת דוד ביהרל נסתבר כי
יוספטל נתן את מלוא עזרתו למלאכת
הטישטוש, לא עשה מאומה לביעור הנגע
(העולם הזה 1953).

כתב אז עזריאל קרליבך, במאמר מוחץ:
„אם המקרה הנוכחי לא יביא את סוף
הקאריירה של מר גיוור יוספטל, הרי הוא
יסמל את סוף הקאריירה של הסוכנות
היהודית כמוסד השייך לציבור!“

ירדן בעד כורחה. הקאריירה של האיש
ההגון המחפה על השחיתות היתה רחוקה
מסיום.

כי בינתיים רבו במפא"י התלונות על
מנגנון המפלגה, שהסתאב והתנחף. היה
דרוש אדם חדש, בלתי-שנוא על איש,
שיטהר את המנגנון, יחזיר את הדמוקרטיה
לחיי המפלגה ויכניס בה רוח חדשה. כמעט
פה אחד נבחר יוספטל.

במשך השנה שעברה מאז היה נדמה כי
הכל בא על תיקונו. יוספטל התפטר מ-
הכנסת. כמוהו התפטרה אשתו, סנטה, עסי-
קנית צנועה ואהודה. שום ידיעות שליליות
על הנעשה במפלגה לא הגיעו לעתונות.

אך השבוע התפוצץ הכל. מכל פינות
המפלגה עלתה הצעקה כי הגבר הצנוע
הפך לרודן השולט שלטון-יחיד במפלגה,
הרס סופית את שרידי הדמוקרטיה בה.
קודמו בתפקיד, רפאל בוש, הרים את גס
המרד במאמר באחד משבועוני המפלגה.
נציגי שאר חוגי העסקים חזרו עליו.

יוספטל עצמו לא הכחיש את העובדות,
טען שהוא רודן בעל-כורחה. „כל החלטה
במפלגה צריכה לעבור 13 מוסדות“, התלונן.
מסקנתו: מוטב לא להעבירה אף במוסד אחד.
יריביו, שהתרבו בינתיים עד מאד, התלחשו
כי קבוצת-הצעירים של ביג"י מבקשת לספח
לעצמה את יוספטל בן ה-44.

יוספטל עצמו נראה כאילו טרם החליט
סופית לאן פניו מועדות. כשהוצע לו תפי-
קיד שגריר ישראל בארצות-הברית (אך
לא באר"ם), רמו שיתכן ויסכים. אם אמנם
יעשה זאת, יתכן כי הידי-השחורה תצטרך
לחפש לעצמה אצבע חדשה להשתלטות
על המפלגה. אך לא מן הנמכר כי הצעיר
מנירנברג יחליט בעצמו להיות לאצבע זו.

Flame-Glo
השפתון בעל
מעלות משולשות:
1. רך כקמ"פה
2. זך כסל
3. מלבב כלהבה

תנלי בעצמך ש. פלס-נולי
הוא מרהיב עין ומסעיר לב!

פגיון פילטר מספר 1

ליופי שערותיך
ולבריאות שערך
השתמשי במברשת
ב ר ל ט
BARLETTE

נעת
סבון תמרוקים
"תמר"
עם שני בשמים נהדרים!

את ביקורו בצילון, ארץ התה והריקשות היי הפיל!

עוד כמה פרטים על הנחשים הקדושים. זה שייך לכאן, משום שגם הפילים קדושים. בצילון יש המון נחשים מכל הסוגים, הרוב קטנים. באחד הימים פגשתי ברחוב קוברה ממין נקבה והיא התייחסה אלי יפה מאד. המקומיים הסבירו לי שהסיבה היא שאני לא מקומי, ולא היה לקוברה שום חשבון אתי.

יש כאן פתנים של ששה מטרים, אפעה קלאסי צבוע יפה, וכמה עשרות סוגי נחשים ארסיים מאד, לא כל כך ארסיים וסתם ארסיים. אחרי שכמה מאות אורחים נרצחים מדי שנה על ידי אורחים אחרים, מתחילים לספור גם את אלה הנהרגים עלידי נחשים. המון עבודה של סטטיסטיקה.

אין סיכונים

נשים בצילון הן בעיה מסובכת ורצינית מאד. כבר באניה קבלתי מהקפטיין כמה שיעורי הסבר יסודיים, שהי מכה המשותף בהם היה: אין סיכונים.

במהרה התברר לי שהקפטיין צדק מאד. קשה לומר שהצילוניות הן יפהפיות, אך יש ביניהן נשים יפות מאד.

בכל הפגישות והבקורות שערכתי ושבנו הנשים בצד, כמו אצל הבידואים בסביבות בארשבע. הנשים יושבות בקבוצה נפרדת ואינן מתערבות בשיחה, אינן מתנועעות ואינן עושות כלום מבלי שתתבקשנה לכך. בזמן שאורח מגיע לביתה או נפרד ממנה, מסתפקת בעלת הבית בניע ראש קל ובתנועת ידים שלובות על החזה.

קולומבו היא עיר נמל בלי חיי לילה. כמו אילת. בכל קולומבו יש רק שני מועדוני לילה עלובים, בלי חיים ובלוי סמפון. בעל הלונה פארק, מועדוני הלילה והאימפרסוריו היחיד של קולומבו הוא צ'ון יין, גבר ה' שוקל 110 קילו ודומה בכל הפרטים לטיפוס של מיליונר קולוניאלי, עם בגדים לבנים וסיגאר.

לצ'ון יין יש תוכניות גדולות. כששוחחתי אתו היה עסוק בספירת הרווחים מלהקת רוקאנרול שהביא מהודו שקצרה כאן הצ'לחה גדולה. הוא הכריז באוזני כל היה רוצה להביא אמנים ישראליים. אמרתי לו שאני

בכלל, הפיל נחשב בצילון לחיה קדושה ומחירו גבוה מאד. פיל משומש במצב טוב מאד עולה 5000 ל"י. כמעט כמו מונית, רק שיש לו זנב.

חוק מזה, אפשר לפגוש את הפיל בכל מקום: על מטבעות, על שטחים, בתור חוליות בשרשרת זהב, בפיתוחי אמנות, חלקים חלקים (שיני פיל, עור פיל) או סתם מטייל לו ברחובות. הוא עובר את הכביש גם כשי אין מעבר חניה ומצפצף על חוקי התנועה, והשוטרים לא רושמים לו רפורט. זהו ה' הבלד השני בין פיל למונית.

קצת פידוסופיה

התעניינתי באופן אישי בשתי בעיות צילוניות: נשים ותחבורה. כדאי להתחיל בבעיה השנייה: היא קלה יותר. ביום השני, שכרתי פיל אישי. הפיל הוא כלי התחבורה הזול ביותר כאן והוא גם חיה זריזה מאד, לפעמים יותר זריזה מה' רוכב עליה. במקרה כזה, הפיל מתקדם וה' רוכב נשאר מאחור. זהו מקרה בלתי רגיל, אבל לא נדיר כל כך, ביחוד לגבי רוכב מתחיל.

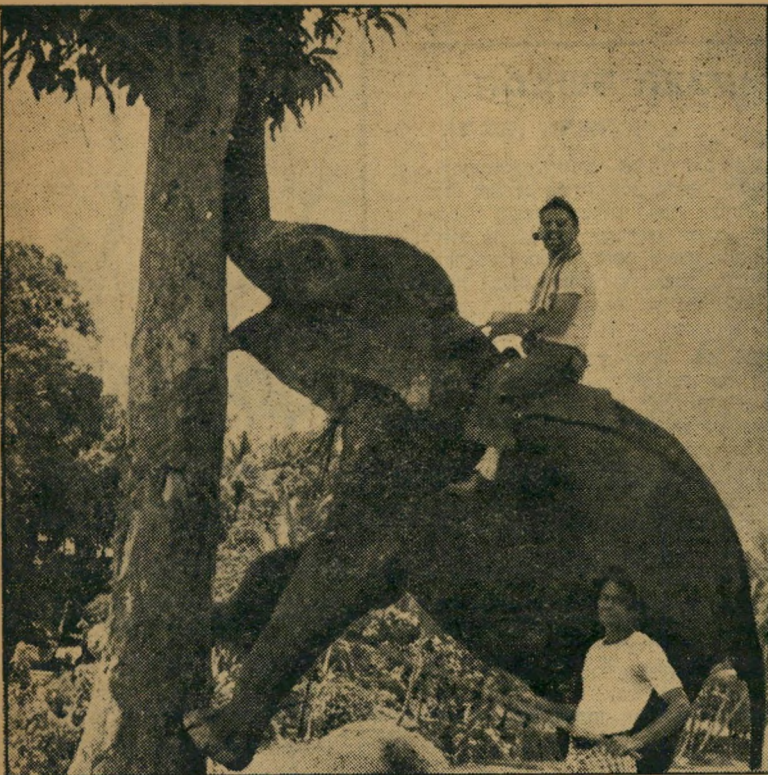
כי צריך לדעת איך לרכב על פיל. עכשיו, כששתי הצלצולות שלי סדוקות והשלישית בטיפול קבוע, אני כבר יודע: אתה מכניס את הפיל בין רגליך, מישר לו את האוזן, דוחף לו לפה תחיתת מגנו ואומר "צ'ו!!!" (זו). אז שתי אפשרויות: אם זה פיל ממשפחה טובה, כמו הפיל שלי, הוא פז. אם הוא פיל עקשן, אתה יכול לחכות אם יש לך סבלנות. לפיל יש.

בדרך כלל יותר בטוח לרכב על פיל מאשר על ג'יפ. קודם כל הפיל יותר חזק. שנית הוא יותר יציב ושלישית הוא לא מת' הפך בסבובים. ובכלל, אם הוא מתנגש עם ג'יפ (ראה לעיל) הוא תמיד מנצח.

מחוך לפילים יש גם מכוניות. אפשר לקנות כאן מכונית משומשת, במצב טוב, באלף לירות ישראליות. לכל פקיד ממוצע יש מכונית.

נוסף למכוניות הפרטיות ישנם סוגי תחבורה אחרים: עגלות שוריים, מוניות (מייל אחד = 50 סנט) וריקשות. אם היו מכ' ניסים לשימוש גם בישראל ריקשות, היו פותרים לבטח את בעיית האבטלה. כאן פתרו את זה בצורה זאת. עכשיו אין כבר אבטלה כללית. יש רק אבטלה בין בעלי הריקשות. בכלל, ריקשה היא כלי רציני וחשוב מאד. יש לה רק שני גלגלים ואין כמעט אמורטיזציה.

לפני שאני מגיע לנשים אני רוצה למסור

תחליף למונית. נלטון רוכב על פיל, באחד המסעים ליד קולומבו. הפיל התעקש דווקא לספס על עצים ונלטון מצא את עצמו לא פעם אחת מוטל על האדמה.

שלו. אבל הסברתי לו שלפני כמה שנים חזרתי משוויץ עם חליפה כזו ונכנסתי לקפה ברחוב שינקין בתל-אביב. אחד האור' חים הסתכל אלי וצעק: "אדוני, פעמיים קפה בבקשה!"

ראש הממשלה, ששמו הרישמי הוא ס. ח. ד. באנדאנאיק, ידע שהוא עומד לי קבל לראיון את נציגו המוסמך של העולם הזה. הוא ראה את תמונתי ואת הסיפור על בריגיטה טופט, שהתפרסמו בכל העתונ'ים של צילון. רק פרט אחד לא היה ידוע לראש הממשלה: שכתב העולם הזה היה המלצר של הבריגיטה טופט. נדמה לי שאם היה נודע לו הדבר, היה ראש הטכס הציני לוני מקבל כאב ראש לא קטן. כי אחרי הכל — כמה פעמים כבר קרה למלצר אנה להתקבל לראיון מיוחד אצל ראש ממשלה?

הגענו לבית הנבחרים עשרה רגעים לפני הזמן. מתברר שככל שהחום הוא יותר קשה גם כללי הטכס הם נוקשים יותר. ברי מור הורה לנהג לעשות עוד סיבוב.

ארבע וחצי בדיוק. מזכיר ראש הממשלה מקבל אותנו בפתח הבית. עוברים על פני שורה ארוכה של כתבים וצלמים. חיוכים. ראש הממשלה אדיב מאד. מרשה לצלמים להתעלל בנו במשך עשרה רגעים. החום גור' רא ואיום. החליפה רטובה מזעה. על השולחן עוגות שעושות רושם טוב. ניגשים לשאלות. מהתשובות מתברר שראש הממשלה מוכן לבקר בישראל אם יוזמן ושהוא סבור כי כדאי לסחור עם מדינת ישראל — ובכלל, להדק את הקשרים.

עוברים לדבר על אילת, על חלכת שבא וכל השאר. הראיון נגמר אחרי חצי שעה. שוב חיוכים, צלומים. מחוך אפשר להסיר את העניבה. הצלמים הלכו כבר למערכת.

מתנות לבודהא

במרחק חמישה מיל מקולומבו ביי קרתי בפאגודה צילונייה. מורה הדרך הסביר שהפגודה נבנתה לפני יותר מאלפיים שנה והיא משמשת לפולחן אישיותו ודתו של בודהא.

עיקר הפולחן נעשה כלילות הירח המלא. כשיש ירח מלא מתכנסים הנה אלפי מאמרי' נים, המביאים את קרבן מנחתם לרגלי ה' פסל הענק של בודהא, בקצה הפאגודה.

התעניינתי לדעת לאן הולכות אחרי הטכס כל המתנות. הסבירו לי שגם כוהני הדת צריכים לחיות בין תפילה לתפילה והם מש' תמשים במתנות לפי ההוראות שהם מקבלים מבודהא מדי פעם בפעם.

לאגודה הבודהיסטית הזו קוראים קלנייה. יש לה סיפור משלה, כתוב כולו צילוני. תמצית אומרת שבודהא ביקר כאן פעם באופן אישי ומשום כך המקום הוא קדוש מאד לכל אלה המאמינים בבודהא. חלצתי את נעלי וצילמתי בחדרת קודש מוחלטת את כל מה שהיה לצלם.

תחבורה זולה. הריקשה היא כלי התחבורה העממי הזול של קולומבו. "פעם היו הרבה מובטלים בעיר", כותב נלטון. "עכשיו הם כולם בעלי ריקשות המחפשים פרנסה."

מצבת הרווק האלמוני. להעלאת הדגל אל ראש התורן תוקע בני בחצוצרות, כשמזכיר הקיבוץ נדעון, שהוא גם מפקד חטיבת הרכסים, מצויד לכבוד הדגל. משמאל ניצב סלע שחור ועליו לוחית ברזל המודיעה: "יד ושם לזכר הרווק האלמוני".

בעיניים עצומות מנשק דוד איילון את אשתו יעל, המחזיקה בידה את כתובת שנמסר לה דקה קודם לכן על ידי הרב. דוד ויעל הם שניהם בני חיפה, הנמצאים בתל-אביב כשנתיים.

דנשיקה לא צריך כובע, סבדר חברי-המשק עזרא גבאי, המנשק את אשתו שושנה מתחת לחופה הפרושה על קני רוי. כשהוא מחזיק בידו את הכיפה שהסיר מראשו לאחר הטקס.

כיפה לחתן ופרחים למה, חבוש כיפה סרוגה, מנשק אורי ברנע את רות ויסבורד, המחזיקה פרחים בידה, דקה לאחר שעזר את טבעת הקידושין לאצבעה. רות הם תל-אביב.

כשאנשי הקבוץ המפא"י העתיקו את צריפתם למקום אחר על הגבעה וניגשו לישר שטח, הם הוציאו מהארמה סלע גדול. לסלע השחור היתה צורה של מצבת זכרון. החברה השאירו אותו במקום. עוד באותו לילה יצא המסגר אותיות על גבי לוחית ברזל, חיבר את הלוחית בשרשרת לסלע — וכך הוקמה המצבה לזכרו של הרוח האלמוני.

השנים חלפו. גם יושבי הקיבוץ התחלפו. חברים פרשו מהמשק ובמקומם באו בני עיר נוספים, חניכים צעירים יותר של תנועת הצופים. אולם חטיבת הרוקים גש-ארה קיימת, על טקסיה ופולחניה. כינוסיה ומסדריה של החטיבה היו נערכים בכל פעם שנערכה חתונה במשק. שמע טקסים מזורים אלה פשט בארץ ובמספר רב של ישובי ספר צעירים החלו להתארגן חטיבות רחוקים דומות, וחגיגות נשאין שחת. השנה, כאשר בעת ובעונה אחת נישאו לא פחות מאשר ארבעה זוגות מחברי הקיבוץ, כבר לבש מסדר הרוקים צורה מסורתית מסודרת, הפך למאורע המושך מאות צופים, צלמי קולנוע ועיתונאים.

★ ★ ★

קדם למסדר הרוקים הטקס היהודי המסורתי של חגיגת הנשואין. לולא המוצבים הסוריים המאיימים ב"מרחק כמה מאות מטרים, לולא גדרות התיל והשומרים המזוינים, היתה חתונת שלוש הזוגות בתל-אביב דומה לשאר מאות החתונות שנערכו בל"ג בעומר השנה. הכלות, לבושות שמלות התחרה הלבנות, התרגשו והתעצבנו כאילו נערכו נשואיהן במלון דן בתל-אביב. נדמה הכלה רותי ויסבורד, גבוהה הקומה, שמצאה את עצמה עומדת מול תריסר צלמים: "אני לא אוהבת צלמים. הם לא נותנים לי להתחתן." גם לבוש האורחים ומשפחות המחותנים, שבאו באוטובוסים מיוחדים מכל קצות הארץ, נפל מן המקובל בחתונה עירונית מפוארת. על במת עץ, מול משטח הדשא הגדול שעליו סודרו שולחנות הכיבוד, עמד הרב שלום קורן, לבוש בחליפה בהירה, מגבעת מעוגלת שחורה לראשו, וקרא אל הקהל: "מנלה, מנלה!" הקרובים לבמה העבירו הלאה את קריאתו: "מנואלה! מנואלה!"

אדם חגיגי על עריכתם המבישה של ששה מטובי חבריה

על הגבורה

כשהובאה אל החופה המנואלה, אותו מוט ברזל להתנעת מכונת, התברר שהרב חיפש אחר אדם בשם מנלה, שחתם על הכתובה אך נעלם בעת החופה.

טקס הנשואים היה קצר. כי הרב קורן, יליד צפת המשמש מזה שלושים שנה רב ושוחר במושבה כנרת, אינו מן המדקדקים ביותר. בשעות היום אפשר לראותו כשהוא רוכב יחד עם אפניו, בין קיבוצי עמק הירדן, מכשיר השמיעה לאוזנו וזקנקנו האדום מתבדר ברוח. נסיעה זו על אפניים לא נשאה חן בעיני אחד מרבני טבריה. הרב הטברייני התלונן על הרב קורן בפני הרבנות הראשית, אפנים ומטלטל את אבריו גופו בטלטולים שאינם לכבודו של רב. הרב קורן ביטל את התלונה בטענה שהוא כבר הגיע לגיל כזה ששוב אין הטלטולים משפיעים על כבודו של רב.

אלפים החתונות שערך הרב בימי חייו הורו כי חתונות בקבוץ יש לערוך ב"מהירות, כדי שלא ליגע את הנוכחים. משום כך החליט לחתן על מינהג ההקפות, לפני החתונה.

★ ★ ★

רק הסתיים הטקס המסורתי וה-אורחים לגמו את כוסות היין, נשמעו תרועות החצוצרה. הנה זה האות לתחילתו של מסדר הרחוקים. האורחים רצו לתפוס מקומות סביב מגרש המסדרים מגורר הח' בלים, מול מצבת הרוח האלמוני. רחוקי תל-אביב מהירו להיערך למסדר, מול ה"מכבסה. הם נערכו שלשות שלשות, כשבראשם הדגל המצרי שנפל שלל בקרבות סיני ומחופף שנתן את הקצב. הם הוציאו סיס-מאות נייר גדולות מסוג: "חסוף ואכול ובכח אל תיפול!" ונערכו למצע. תריסר הצועדים ראשונה החזיקו בידיהם זוגי בוסים — גבעולים חשופים של אשכלות בננות. רק אחרי מסדר האבל פרצה ה"שמחה במשק הגבול. אולם גם בשמחת שכחתו נשאר תל-קציר קודם כל ישוב ספר של צעירים עמלים. אחד משחקני התיאטרון הקאמרי היה בעיצומו של דיקלום לוחם, כאשר לפתע נעצרה משאת מול הבמה וגבר צעיר קרא לחוגנים: "חברה, מי בא ל'העמיס?"

הקריין השתתק; האורחים התבוננו במפריע בזעם. אך תריסר בחורים בבגדי חג קפצו אל המכונית. סוף סוף, גם אם רחוקים הופכים נשואים. העבודה צריכה להימשך.

הרב מכינרת. הרב שלום קורן, רבה המפורסם של המושבה כינרת, עורך את טקס הקידוש של הזוג ברלי ורותי.

שמחה במשק הגבול. אולם גם בשמחת שכחתו נשאר תל-קציר קודם כל ישוב ספר של צעירים עמלים. אחד משחקני התיאטרון הקאמרי היה בעיצומו של דיקלום לוחם, כאשר לפתע נעצרה משאת מול הבמה וגבר צעיר קרא לחוגנים: "חברה, מי בא ל'העמיס?"

החברים נזכר בשיר ששמע בבית הוריו, מפי אחיו הגדולים. השלושים היה זה אחד השלאגרים הפופולריים של תיאטרון. הוא הפך להיות הימנונה של החטיבה. בפעם אחרת,

מדר היה רציני ומוזעזע. על תורן גבוה התנופף דגל אי מצרי. מאחורי חבלים מתוחים, סביב רחבת הדשא, עמדו של תקעו עיניהם בסקרנות חייכנית בנעשה ברחבה. שלוש המונחים על הקרקע, לרגלי מצבת אבן גדולה, האירו את שחתפים בטקס.

ים בחורים עמדו במסדר. מולם ניצבו מפקדיהם. דממה זה פרושה על הכנרת השלוה, מסבירה ועד עין גב, כאשר פקודות מפיו של גדעון, מזכיר המשק: "הקשב! פקודת זדת מטעם — חטיבה דום! — מפקד — עמוד נוח!"

היום היתה קודרת ועגומה, מת-מסדר אבל. "בימים אלה פקד אותנו רעם קולו של גדעון. "אנו עומדים ללוי תבוסה מחפירים ונוכח ה"ערכים מקודשים, טהורים וצורפים". במסדר נעצו עיניהם בכלימה ב"ירבעה חברים כבדי משקל, צעירים ורזאים היום לשמך: ברלה, מעמודי של החטיבה, מצניע לכת, עשה במחשכים. ואם באורים נפלה של-יגידו איובי הקיר, כקופי, חבר נתפס ברשת ונפל כפח לפני ש"לאכול או לחטוף. אסי ועזרא, ברים בעלי משקל ומעמד, העלו לי כרס — וישמן ישורון ויבעט בכל המקודשים של חטיבתנו."

היה להתאפק מלפרוץ בדמעות, הקינה הנוגעת ללב. אך איש מבין לא בכה. להיפך, מפעם לפעם פרצו גיל משורות הצופים, מלחת בצח-ק. "בחים שלי עוד לא ראיתי דבר מצחקי", התמוגגה אשה תל-אביבית, מידה. "זה נקרא הומור צברי אופ" לברי גבר ממושקף ורציני, לאשתו במתרחש בעיניים תמהות.

מסדר העגום, מלחה תרועות החצוצר-דת הדגל לחצי התורן, היה מסדר הרוקים של קיבוץ תל-אביב, בגדה

של הכנרת. שעה קלה קודם לכן, כאשר עברו שלושה מאנשי המשק מתחת לחופה, אבדו לחטיבה שלושה מטובי קרביי התחתן חורש קודם לכן בעיר, אולם חגיגת נשואיו אבל של החטיבה לזכר רחוקו נערכו באותו יום.

אדם חגיגי על עריכתם המבישה של ששה מטובי חבריה

על הגבורה

עריקה מחפירה כזו היתה גם רוחם של הרחוקים המושבעים גופלה, לולא דברי העידוד שהושמעו בסוף פקודת היום: שגבדו בנו ופנו עורף, חברים שבחרו בחיי עבדות של חזרים ורודנות אשה על פני הרור והחופש של חי מתהלכים כצללים על פני הארץ. לעולם לא יפתרו חילוקי בין רוק ונשוי בכח הרוח. נבוא לעזרת כל רוק שיותקף. סדר זה עידוד לחברינו הנאמנים ואות התראה. כי בפעם גיב בחריפות.

הנאמנים (עדיין) של חטיבת הרוקים התעודדו. תוך שמחה פתחו בהמנון החטיבה:

רוקים, תמיד שמחים
זבל, עול וכלי נשים,
אנחנו תמיד כולנו
רוקים ורוקות.

מקום בכל פינה אורבת לך הסכנת, ימינה, תפנה שמאלה,
תמיד תפגוש בבחורה,
אתה רוק הנך, אל תיחת —
הקשה ל'בך,

תיאש, תמיד בקש
רוק ורק רוק.

★ ★ ★

מערבי ההורף של שנת תש"י בנוסו בצריף עץ קטן של המשק, לפני חדשים ספורים הוקם, כמה בחורים. רובם ככולם היו ילידי גליל למשפחות אמידות, גומרי בתי יכוניים. כל אחד מהם יכול היה להתחיל בקריירה טובה בעיר. הם הלכו כחניכי תנועת הצופים יצאו גבעה אסטרטגית, ששימשה במלחמת עמדת תותחים סורית, ממנה הדגיגית.

ם והנעירות, שלרובם טרם מלאו שנה, הקימו את משקם. אך לעיבוד לא קיבלו עדיין. במשך שעות ו מפוזרים במשקי עמק הירדן, עבדו ב'היתה, פרשו הנשואים שבהם המשפחתיים. להתכנסו יחדיו, יצרו החי משותף. כך נולדה חטיבת הרוקים. היה זה שם סמלי בלבד. אולם מחודש לחודש, משנה לשנה, קסי החי שהפכו את חטיבת הרוקים למשהו מוגדר וברור.

החברים נזכר בשיר ששמע בבית הוריו, מפי אחיו הגדולים. השלושים היה זה אחד השלאגרים הפופולריים של תיאטרון. הוא הפך להיות הימנונה של החטיבה. בפעם אחרת,

הרב מכינרת. הרב שלום קורן, רבה המפורסם של המושבה כינרת, עורך את טקס הקידוש של הזוג ברלי ורותי.

(המשך מעמוד 10)

לתת לי אדמה של פליטים ערביים. אדמה כזו לא אקח אף פעם. אני רוצה את האדמה שלי.

האיכר הזקן לא רצה להבין את העובדה הפשוטה: רכושו נגזל ממנו בצורה החוקית והסופית ביותר.

נוער

זרע הפורענות

עשרות תלמידים לבושים בתלבושת ה' אחיה של בתי הספר התיכוניים בתל-אביב מלאו בתחילת השבוע את מסדרון בית המספט המחוזי. הם סיפרו בדיחות בקולי קולות, החליקו על פני המסדרון הארוך והתגורו בעוברים ושבים. איש לא היה יכול לסלק אותם. הם התגוררו ליד דלת לשכת הנשיא התורן, חיכו לרגע בו יצאו ממנה חברים לספסל הלימודים: ששת תלמידי השמינית, הנאשמים בביצוע שורה ארוכה של פריצות וגניבות.

בפנים הלשכה היתה האחירה עצובה הר' בה יותר: אחד אחרי השני הופיעו ה' נאשמים לבושים בגדים נקיים וסרוקים ב' קפדנות בפני הנשיא התורן, השופט מה קנת, סיפרו בקול נמוך ורווי דמעות על משפחותיהם, לימודיהם ועל מעשי הפשע שביצעו.

כל היה לנו מה לעשות. למדנו יותר מדי. העדה בתנועה המאוחדת התפוררה ואנחנו נשארו מחוץ לתנועה, סיפר ראש הכנופיה, כשהוא מגסה, ללא הצלחה, להסי' תיר את חרדתו הרבה.

המורים ביקשו יין. לפני הטיוול למצדה היו חסרים לנו מצרכי מזון, סיפר. "פרצנו לחנות אחת ואחר כך לשניה. כמעט כל הכיתה ידעה על כך. הבאנו את כל המצרכים לטיוול. היו לנו גם סיגריות ועישנו שם. גם התלמידות עישנו יחד. אתנו. המורים ראו ולא אמרו לנו כלום. רק כשתלמידה אחת התעלפה, באו אלי שני מורים וביקשו ממני קצת יין. זה ידעו שהיה לנו יין.

"את הכסף בזבזנו בבתי קפה ובמסעדות יקרות. היינו הולכים להצגה שניה בקולנוע ואחר כך למסעדות. לפעמים היינו הולכים לבתי בוש בתל-אביב. היינו הולכים כולנו יחד. הביתה היינו חוזרים בסקס' ספיישל". הגילויים זעזעו את הנוכחים. פרקליט המחוז, יעקב בראור, היסט מעט לפני שהחל בחקירת שתי וערב. כשפתח בשאלות הראשונות היה תקיף מאד. לדעתו צריך להתיחס ברצינות לתופעה, לאחר שייבדקו המניעים של הנאשמים כולם וכל אחד מהם לחור. לפני שהתחלם בפריצות, שאל, "לא הלכתם לבתי בוש?"

נאשם מספר שניים, לבוש במדי צבא חדשים, חשב רגע, לפני שהשיב. הוריו, שעמדו מולו, ידעו כבר את התשובה. היא הפתיעה רק את אלה שלא היו שותפים למהלך החקירה הארוכה וגילויה: "כן. גם לפני זה היינו הולכים לבתי בוש". בראור המשיך לשאול: "הוריק לא היו דואגים לך, כשהיית חוזר אחרי חצות? הם לא שאלו אותך לסיבת האיחור?"

קולו של הנאשם במדים רעד משהו: "הם ידעו שיש לי חברה. הייתי מספר להם שאני חוזר ממנה. הם ביקשו ממני לא להשאיר אתה מאוחר, אבל הורי היו שוכבים לישון מוקדם מפני שעבדו קשה ורק לעי' תים רחוקות היו מרגישים בי, כשהייתי חוזר הביתה מאוחר."

החברה או הפרט. סיפורי הנאשמים ותירוציהם נשמעו קלושים ובלתי משכנעים. הסניגורים השתדלו לפני כן לשאול את השאלות שיש בהן כדי להניע את השופט להקל בעונש: "כמה אחים יש לך? כולם נהנים מיחס שחד? כמה זמן מקדיש לך אביר כיוב? האם הוא מתעניין בלימודיך?" הם רצו להוכיח כי החברה והסביבה המי' דית הן אשר דחפו את הנערים למעשיהם. לפי גירסה זו, הנערים עצמם לא היו אשמים מלאו האשמה בפשעיהם.

בראור יצא להתקפת נגד: "כמה קיבלת השנה בספרות? כמה ספרים אתה קורא מחוץ ללימודים? איזה ספרים אתה קורא? מדוע כתוב בתעודה שלא השתתפת בשיעורי ג'וג'?" כחנתו היתה ברורה: זרע הפורענות היה טחון בנערים עצמם ובסגולותיהם ה' אישיות.

קולנוע ונשפים. וגם כדומה. היא בודדה, טוענת היא, כיוון שחברותיה של חברותיה אינן מוצאות חן בעיניה. דבר המוכיח כי לא תמיד ידידי ידידינו הם ידידינו. לכן היא רוצה להתכתב נער גבוה מאד (גובה — 1.75 מטר), על מה שירצה. ואם מעניין אותו הדבר, הרי ענינה כחולות-ירקות ושערה חום.

★ ★ ★

שמעתי השבוע ברחל שתי בחורות מדברות בקנאה על חתיכה שלישית, שחלפה על פניהן. היא עלולם לא תגיע לגיל בו היא נראית, הפטירה אחת מהן.

★ ★ ★

סטודנטית כמו בסירה

(1023/1209) מתכונן, בשנה הבאה, להיות אחד מאותם חמורים נושאי ספרים באוניברסיטה. הוא רוצה להתכתב עם סטודנטית שנה א'. לא איכפת לו אם תהיה זו סטודנטית מהסוג של "סטודנטית שנה א'" לפי שלושה בסירה אחת. (המרצה לפילוסופיה הוא כל כך נפלא, אני משתגעת אחרי פילוסופיה. שעמוס ילך לעזאזל.)

★ ★ ★

קיבוצניקיות בדי רכילות

שתיהן קיבוצניקיות (1023/1210). אחת שטינית, השניה שחרחרת, אך שתיהן כותבות קצת בשיגאות. הן טוענות שלשתיהן חוש הומור "נורא גבוה", כך שהכותב אלינו יקרא מכתבים לא משעממים. "חוקי מזה", אנחנו לא אוהבת למלאות את הדף ברכילות ושטויות אלא כותבות דוגרי לעניין. שתיהן בנות 16, רוצות להתכתב עם עירוניים מסביבות תל-אביב, בני 17—19. מה אוהבות קיבוצניקיות? כמעט כמו כל אחת אחרת: "שיחה, טיולים, ספורט, קולנוע וריקודים. נראה מי הפיטיטו שיעזו לכתוב... ושלא יתביישו לשלוח תמונה."

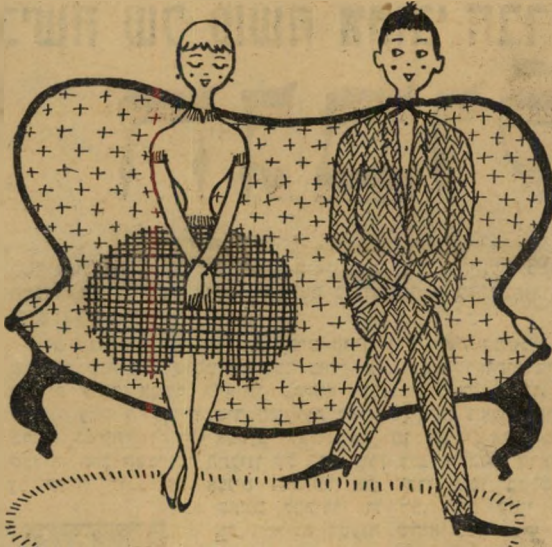
★ ★ ★

יש לי שם מתאים יותר לבריג'ס בארדו מאשר חזאית: בארדובריג'ידה.

★ ★ ★

אין לו מה להתבייש

(1023/1211) איננו דורש "שתהיה שיא היופי, אבל שלא תהיה טפשה יתר על המידה". זאת אומרת שמותר לה להיות רק קצת טפשה. אחרי הכל היא תהיה רק תלמידת ששית או

שיא הביישנות

אפילו שביעית. אולם היא מוכרחה להיות חמודה ומחפיה, וכמוהו, תאהב קולנוע, תיאטרון, טיולים, ספורט ובילויים. הוא בטוח שיוכל לעניין כל נערה. הוא מבטיח אפילו לשלוח תמונה כי "אין לי מה להתבייש בעצמי". הוא, בן 17, עומד בפני בחינות הבגרות.

★ ★ ★

רק קיבוצניקים או כדומה

עוד שתי חברות (1023/1212). הפעם אין הן קיבוצניקיות, אלא תלמידות בבית הספר לאחיות בעפולה, הרוצות להתכתב עם קיבוצניקים. "או בעלי הופעה קיבוצניקית. הם יכולים להיות גם בצבא". שתיהן, אומרות, הן, נערות פשוטות ורציניות ובררניות מאד באשר לחברה ובחורים. "הבחורים הרצויים לנו צריכים להיות גבריים במלא מובן המלה ומצד שני, גם רציניים ובעלי אופי", מתרות בנות ה'18 וחצי, המשועממות ביותר בבית הספר שלהן.

★ ★ ★

חייד מאומץ

מכתב לאקוני מאד (1023/1213): "קשריני עם נערה שכתב ידה על המכתב יהיה בגיל הסובב על ציר 17 שנים. "מעטפת המכתב תישא את חותמת דאר תל-אביב. "על שערות השחורות חובש אני כומתה שחורה שקצה מגיע לגובה 1.80 מטר. "החייל המסומן בתג הכובע מאומץ עלידי העיר תל-אביב. "נושא: כל מה שהינני יכול לסבול."

על מה, לדעתכם, חשב העורך הראשי, כשביקר לא מכבר בגרמניה? נכון, אבל חוץ מזה חשב גם עלי. אל המתנה הנאה שהביא לי עם שובו. צירף עוד דורון קסן: עמוד שלם של מודעות שידוכים, אותו גזר מעתון גרמני חשוב ורציני מאד. אני בטוחה כי תסכימו אתי כי הן משעשעות ביותר. ואם כבר מאשימים אותי בחתירה תחת אשיות השדכנים למיניהם, אני מוכנה להוכיח נדלות ולתת גם להם ליהנות, ואת האפשרות לשפר את מודעותיהם המשעממות בעתונים.

מה מחפשים הגרמנים? ניחא קודם כמה מודעות של נערות צעירות:

בת קבדו, יורשת יחידה של העסק של אבי (אפשר להיכנס לעסק), בת 26, אופי צעיר, תמירה ונחמדה, בעלת אמצעים, עם בית משלי וכו', מתגעגעת לאושר אמיתי בנישואים. רק הלב והאופי קובעים.

מחנכת קאטולית, בת 30, בעלת הופעה צעירה ונאה, גובה 1.70 מטר, מבקשת להיפגש עם אדם דתי, יהודי, נחמך, אופי, שאולי אף הוא מורה. אני מתארת אותו לעצמי כאדם חזק ונאמן, בעל לב ומבט בהיר, הרואה את יפי העולם. הוא צריך גם לדעת להתחלל ולהבין את צרכי כנסייתו. אני בת למשפחה טובה ומכובדת מאזור התעשייה, מתייחסת לחיים ברצינות, אבל גם בחיוב ובעליות. אני אוהבת לשיר ולנגן (פסנתר וג'יטרה), אוהבת את הטבע, ילדים והתעמקות שקטה בשירה. אשמח לשלוח לכותבים את תמונתי.

מי הארון הבודד והחוקק לטיפול (בעל פרנסה בטוחה), שחסרה לו חברה בחיים? אני בת שלווה, גרושה שלא באשמים, בת 50, אבנגלית.

אחרי שאני הולכת מזה שנתים לבדי בדרך-החיים היומי, עם בתי בת השתיים וחצי, הריני רוצה לנסות בדרך זו להגיע שוב לחיי זוג (כלומר, לחיי שלישיה). אני אלמנת אקדמאית, בת 43, גובה 1.67 מטר, אבנגלית סובלנית, טיפוס כהה, נאת-מראה, בעלת מזג נוח, דירה מסודרת יפה וחוש לחיי בית מטופחים. יש לי קצת רכוש. מצפה למכתבים מאדם בעל אותו ערך רוחני, המבקש ליצור עמי שותפות חיים, ללא תנאים חומריים, בעיר גדולה.

כלב הדאקל שלי ואנוכי מרגישים את עצמנו בודדים מאד בדירתנו, שהפכה גדולה מדי מאז מותה הפתאומי של אמי. איננו רוצים שיפרנסו אותנו, אולם רוצים היינו להיפגש עם חבר בעל נפש קרובה. אני ספרנית, בת 37, נוחה להסתגלות, חמת-לב, קשורה לטבע, מעשית ואחראית.

לאחיינית, בלונדית מקסימה בת 31, גובה 1.68 מטר, אבנגלית, משפחה טובה ביותר, אישיות יקרה, שנוצרה לחיי נישואים מאושרים — אני מחפש גבר רציני, אכירי, גבוה, תמים, מתורבת, חזק-אופי, בן 35 ומעלה. אפשרית כניסה לבית מסחר סיסוני לברזל. נא לשלוח תמונות, שיוחזרו. דיסקרטיות מוחלטת.

והנה האדונים:

התאזמנתי ונעשיתי בודד. חיי הפכו פתאום לריקים כל כך. אי האשה הבודדה, המתגעגעת למולדת של לבן שנינו נתהלק בצד שטוף השמש של החיים, נראה את העולם היפה במכונית, ולא נרצה אלא להיות פשוט מאושרים. אני מהנדס בן 47, לא בלתי-אמיד.

אדון רציני, תמיר, בריא, אמיד, מעל גיל 50, מאחל לעצמו היכרות עם גברת תמירה, בריאה, סימפאטית, חמת-לב ואמידה, בעלת גיורה נאה, בגיל שבין 26 ל-36, בגובה של 1.60 עד 1.66 מטר. הנישואים אינם בלתי אפשריים. רצויים מכתבים עם תמונות.

מנצח בתזמורת של תיאטרון, בן 54, גובה 1.68 מטר, אלמן, מוסיקאי מצויין, שעבד בתיאטרונים הטובים ביותר של גרמניה, מבקש להתחתן שנית עם גברת אמידה, בלתי-תלוויה, חובבת מוסיקה.

אני אהב טיפוס בהיר יותר מאשר כהה, אך בכל אופן אופי חביב, עד 1.70 מטר, תרבותי, משכיל, ביתי. אני בן 53, גובה 1.76 מטר, בלונדי, תמיר, בעל הופעה נאה, אלמן ללא ילדים, מקיד ממשלתי בעל פנסיה והכנסה צדדית, אופי אכירי, עניין בדברים רוחניים. אני רבי-בדי, ויש לי השכלה גבוהה חלקית. אני מחפש, בצד שותפות-חיים חדשה, גם אפשרות של תפקיד חדש בחיים. נא לשלוח תמונות.

ואל נא תשאלוני מה חיפש העורך הראשי במודעות שידוכים.

★ ★ ★

שמן הקרוי מדרין

אחד הדברים הנבצרים מבינתי המצומצמת, הוא לשמוע את תלונותיהם הנצחיות של צוערים וסות קצינים, היוצאים לקורסים למיניהם מרצונם החופשי. משפטים, המדרכים כלבים, אין מספיק חופשות. כאילו לא ידעו לקרוא מה הם הולכים. האמת היא, כמובן, שעל אף תלונותיהם הם נהנים מכל רגע שהם נמצאים בקורסים כאלה.

ל' (1023/1207) טענות דומות. הם ארבעה צוערים, צנחנים, שכאילו לא הספיקה להם בדידותם הנוראה בקורס, בא עוד "שמן אחד בדמות אנוש שנצטווה עלידי העולם השחור לרדות בנו ובחיינו, שבלאו הכי מרים הם בתכלית". ואיוו נערה נאה לא תרצה להציל אותם במכתביה משעמום וחיים מרים בתכלית? אני בטוחה שיהיה להם המון לספר.

★ ★ ★

היא בודדה

לא כל כך נכון השיר המפורסם על בת השש-עשרה שלא ידעה כלום. (1023/1208), למשל, יודעת יפה מאד לבלות בבתי

**אין מרענן יותר
ממרק פירות...**

ויטה
מרק פירות

העשוי מפרי טבעי מובחר.
מרק פירות ויטה באחריות
ללא כל תמצית מלאכותית.

מוכן תוך 10 דקות!
4-5 מנות 530 פרוטה.

... ושוב להשיג
אבקת גלידה ויטה
ונילה, שוקולד ומוקה

**שודעו קשריו אלה. יריביו בישראל, ביני
הם גם חלק מחבריו למפלגה, הפיצו שמועה
כאילו לוי היה "סוכן קומוניסטי שנשלח
לישראל" ואילו לוי עצמו טען כי ברח
מפני שחשש כי בטיהור הפוליטי שבא
לאחר מות סטאלין יהיה הוא אחד הקור-
בנות.**

עוד שפה. אם כה ואם כה, הבין לוי
גם בישראל, כי מפלגת השלטון היא
המפלגה הצודקת. המשרד שקיבל בבית ה-
ועד הפועל של ההסתדרות הפך עד מהרה
למטה מלחמה: מלחמת חרמה בעיתונות ה-
לועזית הבלתי-מפא"ית.

השפה הרומנטית היתה שדה-הפעולה הרא-
שון. העיתון המפא"י וויאצה נואסטר, ש-
היה רק אחד מבין תשעה עיתונים רומניים
בישראל, גדל לפתע לארבעה עמודים יום-
יום, בעוד שמחירו ירד למחצית מתחילת
של העיתונים האחרים. עובדי המערכות ב-
עיתונים אחרים קיבלו הצעות קוסמות להצ-
טרף למערכת העיתון הגדול החדש.

הקרב שנערך בכוחות בלתי-שווים הס-
תיים מהר: שבעה מתוך שמונה המתחרים
הוציאו לאור את גיליון-הפרידה שלהם, הפ-
סידו את כל כספם עם סגירת עיתוניהם.
היחיד שלא ויתר היה יהודה מאירסון-סברין,
עורך העיתון אדמוני, שעלה לישראל ב-1941.
סברין קיצץ וצימצם ככל אשר יכול, הצ-
ליח להחזיק מעמד, בעיקר בזכות מאמרי
ההשמצה החריפים שפירסם משה אריאלי
נגדו ביומן המפא"י העשיר.

השבוע זכה אריאלי להכרה נוספת בכש-
רונותיו לסגור עיתונים בלתי-רצויים. הוא
מונה לקומיסאר הפוליטי של יומון צרפתי
חדש, שיוצא על-ידי מפא"י מן החודש ה-
בא, בשם אינפורמאטיון ישראלי.

אולם עוד בטרם הצליח העורך המוכשר
להפגין את כשרונותיו בשפה הצרפתית,
הוכיח את כשרונותיו הכלכליים. בסוף
השבוע עמד אריאלי לסיים בהצלחה את
המשא ומתן שניהל לאחרונה עם רבין
והעליון, בעלי לאקו דישראל, העתון הצר-
פתי הבלתי-מפלגתי היוצא בישראל. המטרה:
רכישת המתהרה וחיסולו, יום לפני הופעת
העתון החדש.

**חולצות
יצאניות
כוסות
צינור
תא-רח' אלנבי 56
טל 66081**

**בגדי ים
ומלבושיים**

לגברות וגברים

במבחר עשיר ובדוגמאות מקוריות

חדש לגבר
כנדיים
"BEACHCOMBER"
עם כיס ומסרק
משי בלון 8.950 9.500

מדימאט
HEMDEN MATZ
רח' אלנבי 56 ת"א

מיוחד לשיכונים!

מגרשים ברחובות

ת"א טלפון 24749

להעלאת ישראל על דרך חדשה

- דרך הסכם צודק — מן המלחמה אל השלום!
- דרך נייטרליות — מן התלות אל העצמאות!
- דרך אחדות-העמים — מן המצוקה אל הרוחחה!

★

ביום רביעי 29.5.57 בשעה 7.00 בערב באולם "יסאור" ביפו פתיחת
**הועידה היזו של המפלגה הקומוניסטית
הישראלית**

דברי פתיחה — **מ. וילנר**
דו"ח של הוועד המרכזי — **ש. מיקוניס**
בהשתתפות משלחות של מפלגות קומוניסטיות:
הבולגרית — **ד. סופוב**, ראש עיריית סופיה
הצרפתית — **א. ווגה**, א' ג'ובוני, חברי הפרלמנט
הבריטי — **פאלם דאט**, **פ. קאי**
מפולין — עורך העתון "פולקסשטימע" **י. קורמן**

הועידה תמשך שלושה ימים ותסתיים במוצאי-שבת 1.6.57 בנשף אמנותי
באותו האולם.

אני מתחרט על כל מה שעשיתי ואני
רוצה להחזיר את הכסף אחרי שאשתחרר
מן הצבא.

המורים שבלשכה היו גבוכים לא פחות
מחלמייהם. כל אחד מהם חשב על חלקו
בפרשה או לפחות על חלקו באי-מניעתה.
ההורים הביטו בתקרה, הסיטו את מבטיהם
זה מפני זה. היה ברור לכולם כי בלשכתו
הקטנה של הנשיא התורן צפה ועלתה
פרשה מזעזעת של מציאות חיים גוראה —
מציאות הקובעת כי תלמידי שמיניות, בנים
למשפחות בעלות אפשרויות כלכליות למעלה
מבינוניות, מסוגלים להכין שיעורים בשעות
אחר-הצהרים ולבלות את הערבים בפריצת
הנוריות וקופות בתי-ספר.

הבעיה המיוחדת של ששת הנאשמים דר-
שה את פתרונה מידי השופט. הבעיה הכ-

אלי אינו יכול להבין מדוע אין אנו
בעלי הקולנוע זוכים יותר הכרת-חודה
על שאנו חוסכים חשמל למדינה, ומוני-
עים פזמונים תפלים מן הקהלה —
ציורו של מאיר בגרזולם פוסט, על
קיצוץ סרטים.

ללית יותר — בעיית חוסר האידיאליים
וההתפרקות ההדרגתית מערכי המוסר של
הדור הקודם — ריחפה על פני הארץ כולה
וורשה חשובה מפי מורים, רופאים, מחנ-
כים ואישי ציבור.

**עתונות
מסע החיסול**

העיתונות ההופשית, הבלתי-מפלגתית, היר-
תה תמיד בעיני מפלגת פועלי ארץ-ישראל
אחד האויבים המסוכנים ביותר. עיתון
חופשי עלול תמיד להפיץ בציבור ידיעות
אמת. על כן הוקדש מרחץ פורה לחיסול
נרחב ככל האפשר של עיתונים שאינם
נהנים מתמיכות מפלגתיות, או נענים
להנחיותיהן. כאשר החל, לפני חודשים
אחרים, המסע לחיסול העיתונות הבלתי-
מפלגתית היוצאת בישראל בשפות לועזיות,
היה ברור מיד כי המועמד האידיאלי לביצוע
מוצלח של משימה זאת הוא מיכאל (מיי-
שה) אריאלי (לוי), עורך ירחון הסתדרות
הפקידים שורות.

הגבר נמוך הקומה והעירני, המצטנף
בתוך מעיל אפור ארוך, לא עורר כל
תשומת-לב כאשר ירד לפני ארבע שנים
ממטוס אל-על בשדה התעופה בלוד. אי-
תשומת-לב זאת לא היתה מצודקת, כי האיש
הדובר רומנית רהוט כבר נשא אתו עבר
עשיר ומרתק ביותר.

הדיפלומט נעלם. כמנהיג חשוב של
המפלגה הסוציאליסטית הרומנית, ערב מל-
חמת העולם, היה משה לוי אחד האנשים
המבוקשים ביותר על-ידי משטר הברזל ה-
רומני וצבאי-הכיבוש הנאצי גם יחד. כוכבו
ורח רק עם תום המלחמה, כאשר החל
להתבסס ברומניה המשטר הקומוניסטי.
לוי היה בין אלה שתמכו בכל לב בהצ-
טרפות הסוציאליסטים למפלגה הקומוניס-
טית ואף זכה להיבחר בזכות זאת לחעד
המרכזי של המפלגה המאוחדת. הוא גם
זכה להישלח, במועד מאוחר יותר, לתפקיד
דיפלומטי בגרמניה הרומנית ברומא.

באחר הימים הבחינו עובדי הגרמניות, כי
המרכזי הראשון לוי נעדר. כשיצאו לחפ-
שו, כבר היה מאוחר: הדיפלומט לשעבר
נמצא כבר במטוס אל-על, בורכו לישראל.
השאלה מדוע ברח משה בשיא ה-
קריירה הפוליטית שלו לא נפתרה עד ה-
יום. ברומניה הוסבר, כי היה קשור מזה
שנים עם התנועה הציונית, וכי ברח ברגע

סרטים

מקור הבולשיט

החייל האמין (תמר, תל-אביב: בריטניה) היא קומדיה בריטית מצוינת, המוקדשת לכל אלה שגבו בשירותם הצבאי ולא נתפסו. על חבורה ששירתה בצבא, רימי תה, גנבה וכן נתפסה, מספרת קומדיה בריטית זו שאין לתאר שהיתה ניתנת לייצור במקום אחר. מאשר בבריטניה, שכן אין עם בעולם מלבד האנגלים המסוגל לצחוק על עצמו ועל מוסדותיו המקודשים, אפילו כשנושא הצחוק הן תופעות מעציבות.

העלילה נרקמת בעקבותיו של אחד, איאן קרמישל, קומיקאי בחסד עליון, המתגייס לצבא. יחד עמו לומד הצופה להכיר את סדריו הכלתי הגיוניים של הצבא, שחלק ניכר מהם הועתק בדייקנות לצה"ל: את הניחון בקרב הקצונה הגבוהה, את תופעות השחיתות והפרוטקציוניזם, כשהוא נכשל בקורס קצונה, נופל איאן ליחידה של "ארטיסטים" ו"עקומים", עובר קורס לשפה היפנית, נשלח על-ידי קרובו למבצע מאחורי הקוים הגרמניים, בעוד שאינו יודע מלה גרמנית.

כשמתברר שכל המבצע הצבאי היה לביסוס מבצע שוד פרטי, אין איאן משוחרר מאחריות, בא על עונשו למרות תמימתו וחוסר האונים שבו.

תודה לאה שרא עזרו. ברור שאיננו פילו בבריטניה בעלת חוש ההומור עברה שרשרת מאורעות קומיים אלה את גבול ההומור. היא עוררה סערות רוחות במשרד הבטחון הבריטי ובקרב שלטונות הצבא שנמנעו מלהגיש עזרה ליוצרי הסרט, עשו הכל כדי לאסור את הצגתו.

אולם יוצרי הסרט ומפיקיו, התאומים בולטינג (שבעה ימי חידה), התגברו על כל המכשולים, פתחו את סרטם בתודה לבית לכל אלה שלא עזרו בהכנת הסרט. כצוות שהפיק בתקופת מלחמת העולם השנייה ארבעה סרטים דוקומנטריים וקריינים אודות הצבא הבריטי, הכירו האחים התאומים את נושא סרטם מקרוב, הגישוהו בנאמנות נדירה למציאות. איש לא יכול היה גם לבוא אליהם בטענות: לאחר ארבעה סרטים בהם רוממו ושיבחו את הצבא, מותר להם גם לבקר מעט.

לצופה הישראלי שלא היה מעז להעלות ביקורת מעין זו על צבאן אפילו בחלום הבלהות שלו, מההה הקומדיה מקור צחוק בלתי פוסק וחומר רב למחשבה על מהותה האמיתית של הדמוקרטיה.

חייל מול איכר

מעבר לנהר (אוריון, תל-אביב: ארצות-הברית) נוצר בגרמניה, על-ידי צוות מסורתיים ובמאי אמריקאי, יפהיה איטלקית ושחקן אוסטרי. אחרי כל אלה הוא סרט בלתי רגיל וטוב.

עלילתו היא סיפור פשוט ומופשט, דמי יוני ומציאותי כאחד. זהו סיפורו של כפר קטן, אישם בנקודה קטנה בעולם. איכריו הם אנשים שלווים, חסרי דאגה, מלאי שמחת חיים ונוסף לזאת בעלי שמות תנ"כיים. העובדה שכפרם שוכן על הגבול אינה מפריעה להם. יום אחד משנה הנהר, המהווה את הגבול המפריד בינם לבין המדינה השכנה והאויבת, את מהלכו, עוקף את הכפר ומצרפו למדינה העוינת.

אל הכפר באים הכובשים, חיילי המדינה אליה צורף הכפר. הם מתנהגים כשם שמתנהגים כובשים בכל מקום, מדכאים את האיכרים, גוזלים את רכושם, מתיחסים אליהם באכזריות. ועם זאת נשארים הכובשים אנשים בעלי צלם אנוש, בעלי רגשות ומצפון. העלילה הנרקמת תוך הכיבוש, אהבתה של הנכבשת לחייל הכובש והתיגברות אהבתה לעמה על אהבתה לגבר, היא חסרה חשיבות בתמונה הכללית של הסרט.

גדולתה של יצירה קולנועית זו ברעיון נות האוניברסליים שבה, בהצגת הניגוד הנצחי בין החייל לאיכר, בעיצוב נפלא של דמויות בידי שחקנים בלתי מקצועיים, בנסיגה למוצא את האנושי גם בחית-האדם.

עיתיד על הבר. למרות שאין קראמפ, המחבר, המפיק והבמאי של עלילה זו ניסה לרמוז כי חיילי הכבוש הם חיילים של מדינה מורח אירופית, אין הוא מקלל את התמונה. הצופה יכול להעביר את זירת ההתרחשות לכל מקום העולה הדעת. אפי-לו לגבול ישראל עם מדינה ערבית.

*תמונה אפנית: מסדר חוקים של חיילים מקוררים ומשתעלים, הממתין לרופא בגשם.

הביצוע האמנותי והטכני של הסרט עדיין מד כמעט ברמה שהיה לגדולת העלילה והרעיונות המובעים בה. רוזנה רורי, יפהיה פיה איטלקיה מוסמכת לארכיטקטורה, שהיה לה סרטה הראשון, היא בעלת אישיות כורבשת ויופי נדיר, המבטיחים לה עתיד על הבר. שאר השחקנים, שרובם חושבי כפר בווארי נידח בגבול אוסטריה-גרמניה, הם חסרי עתיד בשטח זה. שכן ספק הוא אם בכלל יראו את הסרט בו השתתפו — ככרם מרוחק 80 מיל מנקודת הישוב הראי-שונה, בה קיים בית קולנוע.

המון מזה והמון מזה

זאראק חאן (יורן, תל-אביב: ארצות-הברית) שייך לסדרה: ארמונות והרמונות בפרס, מלחמות שבטים, שליט עריץ, המון סוסים, המון חרבות והמון חוסר טעם וסצינות תפלות. חידוש יחיד: רקודים מורחיים, בביצועה המשכנע למדי של השודות-הוליבודיות, אניטה אקברג, הקרחון שאינו קפוא כל כך.

תדרין

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **אשת ליל** (אורח, חיפה) — אגדת פאוסט של גתה, בנוסח מודרני-צבעוני של הבמאי קלוד אוטון לורה. סרט סימבולי גדוש רעיונות פילוסופיים, בהברקות בימוי נפלאות ומשחק מצויין של איב מונטאן ומישל מורגאן.

● **כניעה לאופל** (חן, תל-אביב) — דיאנה דורס רוצחת את מאהבת האובה וי מחכה להוצאתה להורג. ניתוח פסיכולוגי עדין של נידונה למחט. דיאנה דורס בלי איפר ועם הרבה כשרון משחק.

● **מאהבה של לידי צ'אמרלי** (ארמונד, תל-אביב) — ביצוע פשוט של רומאן האהבים הלוהט, מאת ד. ה. לורנס, שהסעיר בשעתו את אירופה כולה בתיאור חריף של יחסי מין ויחסי מעמדות. ניגאל דרייה נשואה לאציל בעל מום (ליאו גן), שוכבת עם שומר היערות שלו (ארנו קריסה). משחק חיוור, בימוי מצויין.

אניטה אקברג ב"זאראק חאן" לא כל כך קפוא

ללא על ספק

המילוי הטוב ביותר

הנבדק

מילוי רולקס מתאים לכל עט אחר

מיוחד לשיכונים !!
מגרשים ברחובות
ת"א טלפון 24749

פורמיקה
פורמיקה — הגיעו דוגמאות חדשות בכל הצבעים ובכל המידות, "גובמיסט", ת"א, חלפסון 13, פינת הרצל.

דד דגון אומר:

ובכן, רבותי, שוב חוזרים אלינו דגי הים בטעם הנפלא ובשפע החלבונים המבראים הנמצאים בהם.

ומחירים הוול! — גם הוא ראוי לתשומת-לב. חלבון דגים עולה לכם פחות מכל חלבון אחר, וחורף מזה — המאכלים שאפשר להכין מהם. האם ידוע לכם שבאנציקלופדיה של הגם-טרונזמים יש מאות עמודים המוקדשים כולם למאכלי דגים בלבד?

נסי להכין דג בטחינה, או ברוטב מרינדה, או דג מאודה במיץ עגבניות, או באחת מן הדרכים הרבות האחרות. מחמם אות באחריות מכל בני הבית.

בתיאכון.

דגים למאכל

צריך לדעת לרמות

מאת "חוסיד'ל"

רוסית — זאת שבעל המלון יודע ואני לא. הוא מתחיל לשאול איפה יש פה כומר או באנק. אני מתחיל לצרוח ולגרש אותו משם, שלא יבלבל את הראש. אבל באותו רגע הוא מוציא סוברין של זהב ועליו דבוקות חתיכות בסוף ואומר לבעל המלון בבדיחות: "אולי אתה יודע מה אפשר לעשות עם זה? מצאתי את זה ביפו, איפה שאני עובד. אני הורס בתים ישנים של הרכוש הנטוש." אצל ה"חתן" נדלקות העיניים, אבל הוא מתאמץ להיות שקט. "מה פירוש מה אפשר לעשות עם זה?" הוא אומר, "מוכרים ודי".

"כמה זה שחזה?" שואל ה"גוי". באותו יום עולה סוברין ברחוב ליליינבלום 27 לירות, אבל ה"חתן" שלנו הוא גם יהודי וגם סוחר. "שמונה לירות בערך", הוא אומר. ה"גוי" מנסה לעמוד על המקח: "תשע". "בסדר", בעל המלון משלשל לידו חשע לירות ולוקח את הסוברין. "אתה רוצה עוד כאלה?" שואל ה"גוי". "יש לי המון. כל מכה שאני נותן בקיר נופלת חבילה שלמה".

★ ★ ★

כאן אני מכיר על הפסקה של שלושה ימים ב"משחק. זה טוב בשביל העצבים. ה"חתן" מתחיל להתעצבן — ה"גוי" נעלם ולא חזר, ואני לא יודע כמובן משום דבר. ה"חתן" מתחיל להתסובב בלילות בלי שינה, לצעוק על כל העובדים, להתרוצץ בכל הפינות — ואני שקט ושלו, אוכל ושותה וישן ומאזין לרדיו ועוד שואל אותו מפעם לפעם מה עם המגרש.

אחרי שלושה ימים חוזר ה"גוי". פני ה"חתן" אורו. ה"גוי" קורץ לו ולוחש: "הבאתי...". בעל המלון מוריד את התריסים, מסתכל אם אין אנשים, נועל את הדלת ומתחיל לעשות חשבון. ה"גוי" אומר שיש לו כך וכך סוברינים, ולפי זה יוצא שמגיע לו 22 אלף לירות. אבל כשבעל המלון רוצה להוציא את הכסף, ה"גוי" עוצר אותו ואומר: "דולארים! לא לירות, אלא דולארים! החברים שלי אמרו לי לקחת רק דולארים ולא לירות. אני רוצה דולאר אחד במקום שתיים וחצי לירות".

ה"חתן" כמעט מקבל שבץ. איפה הוא יקח עכשיו פתאום דולארים? אז הוא נזכר בחייר הצרפתי. אני נאות לעזור.

★ ★ ★

ה"חתן" רץ חזרה לחדר, וסופר ל"גוי" את הדולארים. זה מוציא מהכיס מספחת חומה גדולה, שם בתוכה את הדולארים, קושר אותה יפה יפה ומכניס לכיס. "ועכשיו, איפה הסוברינים?" ה"גוי" מוציא מהכיס חופן ושופך על השולחן. יש שם רק 15 או 16.

"איפה היתר?" צועק ה"חתן". "נה, אומר ה"גוי", לא יכולתי להביא את הכל בבת אחת. מיד אגש להביא את הכל".

"מה זאת אומרת?" צועק בעל המלון, "הרי את הכסף לקחת כבר!".

"אינך מאמין לי?" צועק ה"גוי". "אז קח לך את הכסף שלך בחזרה!" הוא מוציא מהכיס שוב את המספחת החומה הגדולה וזורק ל"חתן" בפנים. שניהם נבוכים ושניהם צועקים. כשאני שומע את הצעקות אני מופיע כמתור ושואל מה קרה. שניהם משמיעים את טענותיהם ואני מצדיק את שניהם. לבסוף אני מציע: הנה פה בחזר יש ארון. תשימו את הבילת הדולארים בתוך הארון, תנעלו אותו, וה"גוי" יקבל את המפתח ויילך ליפו להביא את הסוברינים. כשהוא יחזור, הוא יפתח את הארון ויקח את הכסף". שניהם שמחים על הפתרון, סגרים את המספחת הקשורה בארון וה"גוי" יוצא בדרכו ליפו.

אחרי הצהריים אני עוזב את המלון ומשאיר שם את המזוזה עם החפצים מכזרית לבעל המלון. אני פושט עם חברי ה"גוי", שנינו יורדים לחיפה, הוא מקבל ממני חמשת אלפים לירות מתוך הכסף של ה"חתן" כשכר-טרח, ואני מתיישב לי במלון בחיפה ויושה חיים במשך שבועיים, עד שכיסי מתרוקנים ואני יכול להתחיל במשחק חדש.

★ ★ ★

מה עם בעל המלון? עובר יום, עוברים יומיים, ה"גוי" לא חזר, התייר נעלם. הוא מתפקע מכעס, פורץ את הארון, פותח את המספחת — ומוצא בתוכה חבילה של נייר עיתון גזר יפה. איך? פשוט מאוד. בזמן שהוא מנהל את המשאומתן עם ה"גוי", ה"גוי" מכניס לכיס את המספחת עם הכסף ואחרי-כך, בזמן החיכוך, מוציא אותה שוב וזורק לו אותה בפנים. בשביל זה הוא מכין לו קודם מספחת שנייה, דומה בדיוק לראשונה, אבל עם ניירות ישנים סתם. את המספחת עם הדולארים הוא משאיר כבר בכיס, ואת השנייה הוא מוציא. אפשר להיות בטוח שה"חתן" לא יעלה על דעתו לברוק אותו רגע מה יש בתוך המספחת. ועכשיו, אם יש ל"חתן" שכל, הוא מנגב את השפתיים ומת מסרטן. אם אין לו שכל, הוא רץ למטרה עם כל הסיפור, ואז עוצרים אותו קודם כל על מסחר בלתי חוקי בדולארים ושוולחים אותו לשבת.

אבל זה בעצם לא מגיע לו, כי דולארים הוא לא מקבל אף פעם. כבר בהתחלה, כשהוא נותן את 22 אלף הלירות, אני מכסה אותו בדולארים, שמאליים, זאת אומרת מזוייפים. אז תשאלו בשביל מה כל העסק עם החלפת המספחת והארון? פשוט מאוד — לא יכולים להשאיר אצלו את ה"דולארים" המזוייפים. צריכים אותם חזרה, בשביל משחקים חדשים.

השבוע היתה משטרת ישראל עסוקה מאד ברדיפה אחרי אדם נמוך וצנום, בעל אף ארוך וחד וגבות עיניים רחבות מאוד: יש-ראל קורנגולד-זהבי, הידוע גם בכינוי חוסיד'ל. שבוע קודם לכן הוציא חוסיד'ל ב"מרמה, יחד עם עוד שני שותפים, קרוב לארבעת אלפים לירות, מידי סוחר רמת-גני. הם מכרו לו ניירות ופחיתות, במקום דולארים וזהב.

שני שותפיו של חוסיד'ל למעשה-ההפסע נעצרו אף חוסיד'ל עצמו נעלם כאילו פצתה האדמה את פיה לבלעו. חוקרי המשטרה, שקיוו כי חוסיד'ל טרם הצליח לעזוב את הארץ, ריכזו את חיפושיהם באזור תל-אביב, האזור היחיד בו מרגיש חוסיד'ל את

עצמו בבית. אולם אנשים המכירים את דרכי פעולתו של האדם הנחשב כגדול הרמאים בישראל, וכמחנך דור שלם של רמאים, היו סבורים כי חוסיד'ל הצליח בעזרת קשריו המרובים להתחמק מחוק לגבולות הארץ.

למעשה חוסיד'ל בן ה-35 אינו חסיד כלל. כינוי זה, שבא לו מחבריו הרמאים בגלל שפתו האידושיאית החסידית ובגלל בית-הוריו האדוקים, הוא אשר גרם לטעותם של רבים, שהיו סבורים כי כשמו של חוסיד'ל עטור הון והפראות, כי הוא, האיש שעתידי היה להיקרא רמאי מספר אחד של ישראל, נולד למשפחה חסידית עשירה בורדסה, פר"ק, משפחתו נספתה על-ידי הנאצים ויש-ראל התגלגל ממחנה למחנה, הגיע עם ה"צבא האדום לרוסיה, שם קיבל את יסודות חינוכו כרמאי, מומחה לזיוף דרכונים.

אחרי המלחמה התגלגל חוסיד'ל בארצות אירופה המערבית, השתלם במקצועו במחנות העקורים. עם תחילת קיבוץ הגלויות הגיע לארץ, הקים מיד חבורה של רמאים וזייפנים. בין היתר, מיחסים לו את המצאתן של כמה שיטות רמאות גאונות.

עד כה נאסר חוסיד'ל רק פעם אחת. הוא נידון אז למאסר ארבע שנים, שוחרר אחרי שלוש שנים בשל התנהגותו הטובה. בתקופת מאסרו התגרש מאשתו הזמנית, בחייו, נישואיו נראה מלך הרמאים כטיפוס מסכן וחולני, המעורר רחמים. אולם הוא הוכיח את עצמו כאדם פיקח, בעל חוש הומור מפותח. את מעשי רמאותו הגאונים ביצע בקור-רוח ובקלות דעת. כאילו היה נהנה מעצם הסיכון והמתח שבמעשה הפשע. הוא נהג בלבות את רוב שעות היום בתייפקה, לבוש חד ובדוד. לרוב היה יושב בכסית — "בין כל האנשים כאן, נדמה לי שאני האמן האמיתי היחיד", היה אומר.

בעמוד זה מוגול חוסיד'ל את אחת מפרשיות הרמאות הגדולות שלו, פרשה ש"הביאה למאסרו לפני כארבע שנים. הסיפור ניתן בראיון מיוחד עם כתב העולם הזה.

מה אתם חושבים לכם, שאנשים הם אידויסים? אתם חושבים שרק אומרים להם לקחת דולארים ובמקום זה נותנים להם פיסות נייר — והם כבר מוכרים את עצמם? זה לא כל כך פשוט. בשביל משחק כזה צריך גם זמן וגם כסף.

ראשית, צריך לבחור את ה"חתן", את האיש המתאים ל"משחק". זאת אומרת לעסק. זה צריך להיות איש שמוכן למות בשביל הכסף שלו. אם אני רואה בן-אדם שהכסף לא איכפת לו, אני יודע שאותו אי-אפשר לשחק. בשביל לשחק כהוגן, צריך אדם שלא מאמין לאף אחד, אפילו לא לאשתו. אחד שהעיניים יוצאות לו על כל פרוטה. בשביל למצוא איש כזה צריך פסיכולוגיה וצריך סבלנות. מס-תובבים הרבה בכורסה ובחגניות עד ששומעים על אחד כזה, שיש לו גם צורות.

בחדאי שמעתם איך עשיתי פעם משחק אחד כזה עם בעל מלון בתל-אביב וגמרתי אותו ב-20 אלף לירות. לא חשוב מה שמו. זה רק אחד מתוך 250 המשחקים שכבר עשיתי.

הקיצור, יום אחד אני מסתובב בתל-אביב ואין לי מה לעשות. מפה לשם, פגשתי כמה חברה שלי שעבדתי אתם אחרי הכיבוש הרוסי בברלין. "חוסיד'ל", הם אומרים לי, "צריך לעשות איהו משחק". טוב, אני מרחם עליהם ונכנס לטראנס. אתם צריך לדעת, כשאני נכנס לטראנס, כבר לא איכפת לי כלום. הכסף זה שום דבר אצלי. יש לי מספיק כסף גם בלי זה. העיקר אצלי זה המשחק בעצמו. אחרי שאני גומר משחק, אני מסוגל להיכנס לבאר ולבזבז תיכף ומיד את חצי הכסף.

העיקר, אני נכנס לחנות וקונה שתי מזוזות. בחנות שניה אני קונה כובע צרפתי, תוקע בו נוצה, מרכיב מנוקל על העין, נכנס למשרד נסיעות, סוחב כמה מד-בקות של חברות נסיעות מפארים ומרומא, מדביק אותן על המזוזות ותוחב לכיסים כמה קופסאות סיגריות מתוצרת חוק.

כשהכל מוכן, אני ניגש לטלפון ומטלפן לבית המלון. "כאן מדברים משדה התעופה בלוד", אני אומר. "אולי אפשר להשיג אצלכם מקום לינה בשביל תייר שהגיע היום מפאריס?" בעל המלון מהצד השני של הקו עונה מיד: "למה לא? למה לא? בבקשה!"

זהו זה. עכשיו אני לוקח ספיישל, מגיע למלון, יורד בצעקות מהטקסי ויושה סקנדל לנהג. מה יש? הוא לא רוצה לקחת את המזוזות למעלה. אני מקלל קללות נמרצות את כל האסימטרים שלא יודעים איך להתנהג עם איש מאי רופה. בסוף מופיע בעל המלון עם אשתו, לוקח את המזוזות לחדרי, מושיב אותי על כורסה, מנסה להרגיע אותי ונואם לי ציונות. אני עוד ממשיך קצת לצעוק, אבל בסוף אני אומר לבעל המלון שבכל זאת טוב שיש עוד במדינה יהודים כמוהו שיודעים איך להנעים לתייר את החיים ולא רק לצל אותו כמו חזירים.

בעל בית-המלון נהנה מהקומפלימנטים, מושיב אותי לאכול, מגיש בקבוק של משקה כזה טוב, תוצרת חוק. אני לוגם כוסית או שתיים, ותיכף רואה איך בעל בית-המלון סוגר לו את הבקבוק בארון ועל חשבוניו רושם את מחיר הבקבוק כולו. אין דבר — שירשום. אמרתי כבר, שבעסק כזה צריך השקעה. על כל גרוש שהוא מרמה אותי, ארמה אני אותו על 100 לירות. זהו המשחק.

★ ★ ★

הקיצור, הימים חולפים ואני לא מקמץ. איכל ארוחות ומשלם, יוצא לקולנוע ולתיאטרון עם בעל המלון ואשתו — ומשלם, יושבים בבית קפה ושותים קפה ועוגות — אני משלם, נוסעים במונית — אני משלם. הכל אני כשרוצים להוציא רוחות, צריך להשקיע, ולהשקיע בעין טובה ובלב רחב. זה משתלם, אין דבר.

בינתיים היחסים בינינו הם כבר יותר מאשר בין בעל בית מלון לקליאנט. אני כבר מספיק לספר לבעל המלון על כל העסקים שלי בפאריס, ליוון ושטראסבורג. הוא האיש שאני מספר לו את כל הצרות שלי. על כל עניין אני מתייעץ רק אתו. בינתיים הוא מנצל אותי כמו חזיר. לאט לאט אני רואה ב-600 הלירות שהכניתי לי להשקעה בעסק הולכות להיגמר. לכן אני נעלם ליומיים שלושה, חוזר לי אחרי-כך ב-12 בלילה ומתחיל לצלצל בדלת. ה"חתן" ואשתו יורדים בבהלה: "מה עשית? איפה היית?" אני מתחיל לצעוק שתייטי יומיים בנבג. "מה נבג? מי נבג? סתם שממה אחת גדולה. די, מחר אני חוזר לצרפת!" אני רואה שה"חתן" מבוהל קצת. סוף סוף, לא כל יום מקבלים קליאנט ששותה שתי כוסיות ורושמים לו 15. כשאני רואה ככה, אני אומר: "נה, ככה רצה הגורל שאני אמשיך לנדוד בעולם. אלא מה? עוד דבר אחד הייתי עושה שישאר לי איהו קשר עם ישראל. הייתי קונה איהו מגרש ברמת-גן, למשל".

כאן החתן מריח אפשרות להרוויח, ותיכף הוא אומר: "באמת, באמת. תקנה מגרש. אבל תיזהר ממחזקים, שמע לי! יותר טוב תתייעץ אתי!" בוודאי שאני אתייעץ אתו, אלא מה?

בקיצור, הוא מבלה יום בריצות אצל מתחכים, וכמובן מזוהר את כולם שאיפה שלא אקנה מגרש, אז מגיע לי, ל"חתן", דמי תיווך. אחרי הצהריים הוא מזמין אותי לרמת-גן, לראות מגרש. הפעם הוא משלם בעד הספיישל. ראשית, הכסף שלי הולך להיגמר, שנית, זה שייך למשחק.

חקירות

אין נסיגה!

השבוע, עם הפגרה שחלה במשחקי הכדורגל ודעיכת התענינות הקהל בענף ספורט זה, היה נדמה כי שערוריות ה' כדורגל האחרונות ירדו גם הן מהפרק, מבלי שיעוררו כל תגובה. רושם זה התגבר לאחר שועדת הליגה והגביע של ליגה א' אישרה את כל המשחקים, כאילו לא התרחש בהם דבר, העבירה אותם לוועדת המשמעת, שגם היא לא מצאה לנכון לברר את הקנוניות והשערוריות. משחק המבחן בין מכבי יפו להפועל ירושלים, על הזכות להכליל בליגה הלאומית, נקבע לשבת הקרובה, כבזמנים כתיקונם.

אולם התרשמות זו היתה חיצונית בלבד. ללא רעש התכנסה השבוע ועדת החקירה המיוחדת, שמונתה מטעם התאחדות הכדורגל, לחקירת משחקי ליגה א' שנשתיימו בתוצאות תמוהות (העולם הזה 1022). עם ועדה זו — המורכבת כולה מאנשי משפט כמו השופט המחוזי יוסף לאם, עורך-הדין שבו ועורך הדין סגל — היה מגוי וגמור לסיים את החקירות עוד השבוע, כדי להוציא החלטה לפני משחק המבחן.

לא היתה זו עבודה קלה. כאשר התכנסו חברי הוועדה באולם הקטן של התאחדות הכדורגל, החלו לשמוע עדים והוכחות, התברר כי מה שפורסם עד כה בעתונות בקשר לשערוריות ליגה א' היה רק אפס הקצה ממה שהתרחש שם באמת.

"העולם הזה" — מסמך. החקירה יוזמה בעיקר על-ידי הפועל ירושלים, שהיא המעוניינת היחידה בפסילת המשחקים וז' מבוימים, שכן אז תעלה היא לליגה הליגה אומית ללא משחק מבחן. אנשי הפועל ירושלים לא התעצלו, גייסו לעזרתם את עורך-הדין שלמה תוסיה-כהן, הביאו בפני הוועדה מספר ניכר של עדים, במטרה להיריב כי שלושה משחקים בשבת השחורה היו מבוימים. נוסף לזאת ניסו אנשי ה' פועל ירושלים להוכיח כי שני משחקים נוספים, שנערכו עוד קודם לכן, היו מבוימים. כוחותם היתה למשחקי מכבי רחובות נגד מכבי רמת-גן (7:1) והפועל חדרה נגד הפועל רחובות (7:0).

להוכחת הקנוניה שנערכה במשחק מכבי רחובות נגד מכבי שפריים (11:0) הוצג בפני ועדת החקירה גליון העולם הזה (1022), בו נחשפו פרטי הקנוניה. שלושה עדים, בנייהם כתב הספורט של העולם הזה, איש-רו כי שמעו מפי משה (מוסי) ליטבק, מאמן מכבי רחובות, כי תוצאת המשחק נקבעה מראש.

סיפר שופט הכדורגל הירושלמי משה נחמיאס, שחום הפנים וכסוף השיער, ז' נראה יותר כמורה לאיטלקית מאשר שופט כדורגל: "בכל מהלך המשחק ניכר ולול רב, ביחוד מצד שחקני שפריים. מכבי שפריים לא עשו כל מאמץ לבעוט לשער היריב, ולא היה לי הרושם שהם מגינים על שערם הם. כל הקהל צחק למשחק. לדעתי היה שופט מיותר במשחק זה."

האחוז החסר. הגילויים הסנסציוניים ביותר באו מפיו של השופט ראובן פריזנר, אשר שפט במשחק בין הפועל חדרה לבית-ירושלים (3:1). סיפר פריזנר במבטא הוגר גר: "בית-יר לא שיחקו באופן ספורטאי. הם שיחקו במטרה ברורה להפסיד. התנהגותו של הקהל שהפסיק את המשחק היא התנהגות ספורטאית, כי המשחק לא היה ספורטאי. חלוצי בית-יר הגיעו לשער חדרה ולא רצו לבעוט. כשהבקיעו את שערם הם, שמחו הבית-ירים והתחבקו."

"שמעתי את אחד משחקני בית-יר אומר לחברו: 'תבעוט לפחות מסביב לשער חדרה!' שאר השחקנים היו מסתובבים אחרונים ובועטים לעבר שערם. רציתי לבחון את מידת הכנות במשחק ונתתי מכת 11, שי במקרה אחל לא הייתי נותן. רק אז הבקיעו כדורגלני בית-יר שער אחד. חסר היה דק אחוז אחד כדי שאחליט שהמשחק מבויים."

נציגי בית-יר ירושלים ניסו לעורר את הרושם כאילו שוחזר פריזנר לפני המשחק על ידי הפועל ירושלים, אולם ד"ר לאם, אשר ניהל את החקירה כאילו ישב על כס השופט המחוזי, פסל טענות אלה. המשיך פריזנר: "קיבלתי את הרושם שהקהל ירע עוד לפני המשחק על הקנוניה וקידם בי קריאות כזו את בית-יר."

נראה היה כי נוכח גלויים אלה, לא תהיה בפני ועדת החקירה דרך נסיגה או השתקת הענין.

מרוצה גרוני וכן גם אני

תודות לפילטר עדין

20 סיג' 560 פר'

עדין EDEN

מעשנים נהנים מסיגריות 'עדין' מעל לכל האחרות. על שום טעמן המשובח המופק מעלי טבק מצודנים מאיכות מעולה. עשונן של סיגריות 'עדין' הוא קל וחלק סיפוק והנאה יהיו מנת חלקך. הפיה המסננת המיוחדת של 'עדין' מצננת ומטהרת את העשן. סיגריות 'עדין' היו הראשונות בישראל עם פילטר — הן עדיין המשובחות ביותר.

הרהר בדבר ועשנת

סיגרית הפילטר המעולה בישראל

E 105

מי אינה רוצה להראות צעירה!

את הטפול הנכון תקבלי אצל

סלון תמירה

רח' שינקין 26, ת"א, טל. 62417

• טפולים בפנים בשיטות חדישות ביותר.

• הרזיה מידית בכל חלקי הגוף.

התיעצות — חינם. הביקור אינו מחייב.

תמירה
TAMERA

פה בריא —
חצי בריאות!

שומר ומונע מחלות חניכיים
דרוש בבית המרקחת שלך.

למד לרכב

על

קטנוע ואופנוע

בבית "החץ"

בהדרכת מורים מוסמכים
חלוצים, רח' מגדלי 6

ההבדל בין אדם לאוטובוס

בישיבה סגורה של נשיאות הקונגרס היהודי העולמי התבקש השבוע נשיא הסתדרות הציונית ד"ר **נחום גולדמן** להרצות על המצב המדיני, סירב באמרו: "מה אתם רוצים ממני? אני יודע על הנעשה פחות מאשר השוער של מלון המלך דויד". . . בתוך הקהל שהאזין למשפטם של תלמידי השמיניות הפורצים, נראתה ה' שבוע גם שחקנית תיאטרון הבימה **חנה רובינה**, שהסבירה כי הבעיה מעניינת אותה, מפני שהיא מתכוננת לגלם במחזה קרוב תפקיד של אם של עבריין צעיר. . . שחקן תיאטרון אוהל **מאיר מרגלית** טייל בצוותא ברחוב דיזנגוף בתל-אביב בחברת שחקן הבימה **ישראל בקר**, כאשר עבר ברחוב מישורו שהתנגש באי והירות בבקר, ביקש סליחה והמשיך בדרכו. קרא לו מרגלית בחזרה ואמר: "שמע, אורי גי. קרה לך נס גדול. תתאר לעצמך מה היה קורה אילו גם אתה וגם בקר לא הייתם בני-אדם אלא אוטובוסים!". . . הזמרת **שושנה רמארי**, שחזרה זה עתה מפאריס, תצא בקרוב שוב לעיר האורות: היא הוזמנה לטכס אמנותי מיוחד הנערך בפאריס באמצע חודש יוני על-ידי הנשיא **רנה קוטי** לכבוד הנציגים הדיפלומטיים. לטכס זה הוזמנו אמנים ידועים ממדינות שונות, ובתוכם גם השחקן **בוב הופ** מארצות-הברית והכנר **דוד אויס** טראך מברית-המועצות.

★ ★ ★

אהבת הדוד תום

הבויס-קלאב (מועדון הנערים) האמריקאי, אשר פנה לפני זמן-מה לשורה של אישים בעולם בבקשה להודיעם מה הם שני הספרים הראשונים שקראו בחיים ואשר עשו עליהם את הרושם העז ביותר, קיבל לא מכבר את תשובתו של ראש ממשלת ישראל **דוד בן-גוריון**. שני הספרים הראשונים שהשפיעו על הילד דוד גרין: אוהל הדוד תום מאת הארייט ביצ'רסטאו ואהבת ציון מאת אבהם מאפו. . . לא מכבר קיבלה אגב, שגרירות ישראל בלונדון בקשה מזוהרת יותר הנוגעת אף היא לביג'י: חברת דרבי הכריז טית, המפורסמת במירוצי הסוסים שלה, ביקשה לקרוא לאחר מסויה בשם "דוד בן-גוריון". הסבירה החברה: השם יתאים מאד, כיוון שהסוס נולד לאב בשם "עוז" ולאם בשם "פלסטין". תשובת השגרירות: "לא!". . . ח"כ מפא"י **דוד הכהן** סיפר כי בהיותו בגאנה שררה שם אכזבה מרובה על שהמדינה הצעירה ביותר בעולם לא זכתה לביקורו של ראש ממשלת ישראל. ממשלת גאנה שהזמינה את ביג'י לביקור, סיפר הכהן, הכינה כבר מלון מיוחד שנקרא בשם בן-גוריון-האוס, לצורכי איכסון ביג'י ופמלייתו בשעת הביקור. . . **מניח שוחט** הישישה, מחתיקות השומר, ביקרה השבוע אצל רעייתו של נשיא ישראל **רחל ינאית בן-צבי** והחליפה אתה זכרונות על הימים הטובים. בין השאר, סיפרה ינאית על מאורע שקרה לה בשעתו, כשהוטל עליה להעביר אקדח חבוי בתוך בגדיה מיפו לירושלים. כאשר עלתה לאוטובוס הערבי בו הייתה צריכה לנסוע, הרגישה פתאום רחל ינאית כאב צורב בגופה, אך לא העזה

מצעד הבובות

במשך כמה שעות היו עוברי רחוב אלנבי בתל-אביב עדים למיצעד של בובות חיות, בחלונות הראווה של חנות מדים. את תפקיד הבובות מילאו כמה דוגמניות, שהציגו בגדי ים ומלבושי נופש, להנאת ילדים ומבוגרים כאחד.

מים נתניה. חבצלת סיירה, מלכת היופי בת ה-17 וחצי של נתניה, היתה אחת הבובות החיות, שהופיעה מדי פעם בבגד אחד.

הוכרז המפקח הכללי של המשטרה **יחז"קאל סהר** למצוא הסבר לדבר. "השוטרים והקצינים בארץ", אמר סהר לעיתונאים, "עובדים לעתים קרובות הרבה יותר משי מונה שעות ליממה. הם עסוקים עד כדי כך שכמעט אין הם מספיקים לקרוא ספר ואף לא עיתון. כדי לפצות אותם אנו גותנים בקורסים גם חומר על בעיות כלליות של המדינה, שקורא רגיל קוראו בעתון.

עדיין לעבוד ללא תקלות וסילון של מאווס שחור פרץ מתוכו והכתים את בגדי השר. הגיב ספיר בחיוך: "אין דבר. אם יובטח לי שאזכה להפעיל עוד תנור במפעל, אהיה מוכן להקריב עוד חליפה לשם כך". . . לאחר שנתגלה השבוע כי בבית-הספר ל-שוטרים בשפרעם מקבלים השוטרים שיעורי הסבר מיוחדים על משפט **עמוס בר גוריון** ועל משפטו של **זאב שטיינברג**,

להתלונן, מחשש שיגלו אצלה את האקדח. רק בהגיעה לביתה גילתה כי בכגדיה ישב עקרב צהוב שעקץ אותה.

★ ★ ★

עהון חי ומאדן

כאשר חנך השבוע שריהמסחר והתעשייה את הכבשן החדש בבית-החרושת למלט שמשון, התברר כי הכבשן איננו מוכן

פסוקי השבוע

- **שרי-האוצר לוי אשכול:** "אומנם נציגי מפ"ם בממשלה ובכנסת מצהירים בכל תוקף על התנגדותם לדוקטרינת איזוהוא, אבל בקיבוצים כבר יושבים הגיבורים ועושים חשבונות באיו צורה יצלו את הכספים שיקבלו ממקור זה."
- **שרי-התחבורה משה כרמל,** אחרי שח"כ ישראל רוקח הציע לו לנסוע אתו באוטובוס כדי לעמוד מקרוב על תנאי התחבורה: "לא רק לך יש פריבילגיה לנסוע ממזן לזמן באוטובוס, אלא גם לי. אומנם, יש לי מכונית ממשלתית, אבל מכונית, כמו אשה, יש לה בגיל מסויים קפריזות."
- **ראש הממשלה דוד בן-גוריון,** בחלקו את הפרס הנקרא על שמו, לסטודנטים: "אינני מכיר דיון כל הפילוסופים של יוון פילוסופים כל כך יהודיים כמו אפלטון ורבו סוקראטס."
- **התעשיין ישראל רוגוזין:** "למפעל הזהירות שבדעתי להקים בישראל צפוי עתיד מזהיר."
- **שר המסחר והתעשייה פנחס ספיר,** באותו עניין: "אל תשלו את עצמכם כי רק זהירות תציל את הכלכלה שלנו. בעניינים כלכליים נחוצה גם קצת זהירות."
- **עורך "יריעות אחרונות" הרצל רוזנבלום:** "כנראה לא יפרוץ משבר ממשלתי מארבעה טעמים: (1) האגף השמאלי בקואליציה איננו רוצה בו. (2) האגף המרכזי בקואליציה איננו רוצה בו. (3) האגף הימני בקואליציה איננו רוצה בו. (4) כל יתר חלקי הכנסת רוצים בו."
- **העיתונאי דן בריאמוני,** על הופעה אמנותית ישראלית בארצות-הברית: "הדרך לגיהנום רצופה כידוע כחנות טובות ואמנים ישראלים."

- **ח"כ חרות,** בקראו על הצהרתו של ניקיטה כרושצ'וב כי את ההתחרות עם ארצות-הברית תהול מעתה ברית-המועצות על-ידי הגברת הייצור של חלב, חמאה ובשר: "סוף סוף הוא גילה שגם תנובה היא אמצעי להשתלטות."
- **חבר מועצת עיריית תל-אביב יהושע לוי,** בישיבת העירייה: "שירותי הבריאות בעיר הם לא כל כך בריאים."
- **המחזאי ארמונר מוריס,** בהצגת קשרת העץ בתיאטרון אוהל: "כולם רוצים להאריך ימים, אבל אף אחד לא רוצה להיות זקן."
- **ווייקאונט מאסרן פרארד,** בנאום בבית-הלורדים האנגלי: "אילו משה היה חזקה, לא היו בני ישראל זוכים לצאת ממצרים — וזה היה מונע מאתנו כיום הרבה צרות."
- **ממשלת סין העממית צ'ואו אן לאי,** בשיתה עם מדינאי: "עצמאותה של מדינה גמדת על-ידי יכולתה לוותר על מענקים זרים."
- **הזמרת הצרפתית אדית פיאף,** בצאתה לסיור במדינות דרום-אמריקה: "אני אחזור משם כשבידי אותה מזכרת מכל מדינה ומדינה: כסף."
- **המחזאי הבריטי נואל קווארד:** "לציבור האמריקאי יש טעם מחריד. הם מחבבים אותי."
- **הצייר פאבלו פיקאסו:** "כדי שתמונה תהיה יפה באמת, עליה להיות יקרה מאד. אחרת אין איש מעריך אותה."
- **השחקן הצרפתי ז'ק באנסל:** "גם הנערות הצרפתיות וגם הנערות האנגליות יודעות את טיבם של הגברים — אבל לצרפתיות לא איכפת."
- **ראש ממשלת בריטניה לשעבר סיר ווינסטון צ'רצ'יל:** "אני אוהב ללמוד, אבל לא תמיד אני אוהב שילמדו אותי."

תיאטרון

הקערה והזקן

קערת העץ (תיאטרון אהל; מאת אד' מונד מוריס; עברית עמוס קינן; תפאורה יוסף קארל) — היא קערת המשותפת של כל אלה שעברו כבר את גיל הששים, חולו לעמוד ברשות עצמם והפכו לנתמכים על ידי בניהם ובנותיהם.

לון דניסון (יהודה שחורי) הוא אחד מהאוכלים ליד קערות העץ. קלרה (נחמה דוידיה), אשת בנו גלן (אברהם רונאי), מסרבת להגיש לו את ארוחותיו בצלחות חרסינה, משום שהוא נוהג לשבור אותן. מחוץ לצלחות השבורות, הורס לון גם את חיי המשפחה של בנו.

הפתרון להקמת הריטות משפחת דניסון הוא העברתו של האב הזקן לבית המחסה לזקנים. האח פליד (יעקוב כנעני) מתערב לטובת קלרה, הדורשת לעשות צעד זה ומס' סתכסכת עם גלן, הנכנע בסופו של דבר.

סופו של המחזה: לון הזקן, בן לחתיקי טקסאס הלוחמים, לובש את מדי הצבא הריפובליקאי, צועד לקול צלילי מארש ישן אל בית המחסה לזקנים גלמודים. מסך.

ספרטה 1957. קערת העץ, בבימויו של מנחם גולן, היא הפתעה נעימה לקהל תיאטרון אהל. זוהי הצגה מעניינת, בנויה היטב, מבוימת תוך כדי תשומת לב מרובה לכל פרט ופרט, ועוסקת באחת והבעיות

שחורי כ"קערת העץ" מה עושים עם סבא?

החשובות ביותר, המעסיקה תושבים רבים גם במדינת ישראל.

בספרטה העתיקה נהגו להרוג את ה"תששים והנחשלים". בימינו, נוהגים לשלוח אותם למושב זקנים. השאלה היא אם נשתנה משהו מספרטה ועד ימינו? מס' ביר בהמאי הצעיר, מנחם גולן, את הסיבות שהניעו אותו להכין את המחזה להצגה.

קערת העץ הוכיחה השבוע כי עדיין לא הגיע זמנם של חברי האהל לשבת ליד קערות עץ ולבלות את זמנם באפס מעשה. במאי טוב ורפרטואר מתאים יוכלו להציל גם את קופתו של התיאטרון הכושל ביותר.

מאחורי הקלעים

שנים מחזיקים במחזה

שני כמאים יעבדו, זו הפעם הראשונה בישראל, על הכנתו להצגה של מחזה אחד. את הנסיון המעניין יבצעו מנחם גולן ויואל זילברג בתיאטרון דו רה מ' בבמיון של הקומדיית דודתו של צירלי ותפוש את ה' מלח. בתפקיד הראשי של דודתו של צירלי, קומדיה בריטית שהוצגה כבר בתיאטרון הקאמרי ועכשיו יתחספו לה פזמונים ומר' סיקה בדו רה מ', ישחק מקס פרלמן. את הקומדיה תפוס את המלח כתב שחקן האהל יוסף הלוי, שהתפרסם בשעתו בקומדיה חיות הנגב באות העירה, שהוצגה בהמשטאט ונכתבה על ידי לפי הקומדיה האמריקאית רות יקירי... **עולים חדשים** מטולין ישתתפו בהצגת הפואמה הפדאגוגית בתי' אטרון אהל. השנים, שחקן ושחקנית מוחתקים התיאטרון היהודי הפולני של אירה קא' מינסקה, מתחלמים עתה בשפה העברית.

הבריד

ב תליאביב, כאשר שופט השלום פסק לנהג המוגנת בנימין מורחי 15 ימי מעצר, עד לסיום החקירה נגדו באשמת הכאת נהג שני התפרץ מורחי, קרע את חולצתו, טען בפני השופט: "כל מיבצע סיני ארך ששה ימים. בשביל מה צריכים 15 יום לחקירה נגדי?" שיכנע את השו' פט, שהוריד את תקופת מעצרו לעשרה ימים בלבד.

★ ★ ★

דייקנות היא אדיבות מדכים

ב אורים, הוציא אלמוני מאספן הבולים צלחה עוזר סכום של 214 ל"י, בהב' טחה להביא לו ארבעה בולים יקרים, לקח ממנו גם את שעון היר, כדי שיוכל להור' פיע, לדבריו, ללא איחור, בפגישה הבאה.

★ ★ ★

דא בויער

ב ירושלים, נחרדה משפחת הרב יהודה יששכר קרסקי כאשר קראה בעתונים כי בנה, השוהה עתה כרב בארצות-הברית, הציע את מועדו לכהן כרבה של המד' לחת האמריקאית שתצא לירח בקליע המוני חה הראשון שיגיע לשם, נרגעה רק לאחר שהקונסוליה האמריקאית הסבירה כי מש' לחת לירח לא תצא לפני שלוש שנה לפחות, ועד אז יהיה הרב זקן מדי להצי' טרף להרפתקה המסוכנת.

★ ★ ★

גדגד חוזר

ב ריו דה'יאנירו, בראזיל, ביקש יורד ישראלי ממשפחתו במקום תרומה ש' תעזור לו לקנות כרטיס חזרה לישראל, לא' חר שהפסיד שם את כל הונה, קיבל 150 דולר, ניסה את מזלו במישחק רולטה, הר' ויית 5000 דולר, אותם הביא אתו לישראל כהוכחה כי מצבו בדרום אמריקה היה מזהיר.

★ ★ ★

מקור בטוח

ב תליאביב, לאחר שנעצר יעקב דהאן באשמת כייסות, לא היה בידו סכום מספיק כדי להשתחרר בערבות עצמית, ב' קש משוטריו שהות של חמש דקות כדי להביא את הכסף, חזר תוך זמן זה בלוחית שוטר כשניסה לכייס בשוק הכרמל את הכסף הרוש לו.

★ ★ ★

שיכון הוותיקים

ב בית'אורן, עם סיום בניית לול סול' לות משוכלל, התכנסו הלולנים לשי' בות תכופה, לבידור זכויות הוותק של התרנגולות ולקביעת תורן להיכנס לשיכון המפואר.

★ ★ ★

נקמת הפרודטריין

ב ירושלים, הסביר חבר-הכנסת כמה כבוד נטל הרבית הקצוצה על הקיבו' צים, סיפר לשם המחשה על חבר קיבו' אחד שיצא לעבודה בשעה תשע בבוקר, במקום בשעה שש, כשבפיו הטענה: "לפי דו"ח הגובר עובד כל חבר שלוש שעות בש' ביל להתזר ריבית ורק שאר שעות העבודה מביאות הכנסה של ממש למשק. למה לי לעבוד בשביל ספרים?"

★ ★ ★

זהירות: מיקשה

ב קרמה, הסביר מרכז הפלחה מדוע לא נזרעו השנה אבטיחים: השטח שהיה מיועד לכך מרוחק מהמחנה ודבר זה עלול לסכן חיי חברים שילכו בלילות לסחוב את האבטיחים.

★ ★ ★

קווים כדורים

ב אדבורק, ארצות-הברית, נתבקש מורה לאמנות להכין עבור תלמידיו המתחילים חוברת הורכה על אסכולות נז' ציור השונות, שתכלול הסברים על "ציור ריאליסטי, אבסטרקטי, בלתי-אובייקטיבי ומטורף לגמרי".

תשבץ העולם הזה 1024

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
		19		18	17	16		15
				23	22		21	20
		24				26	25	
		28		27				29
		33		32		31	30	
				37		36	35	34
					41		40	39
		43	42					
				46		45	44	
					52	51		48
		58		57	56	55	54	53
				60				59

צות-הברית במאה העשרים; 18. עיר איטלקית; 21. קריאת חרפה; 23. ה' אלוהים; 24. פניית זרז; 26. שם תואר לפרי הטוב לאכילה; 28. מושב השכל; 29. המקום לנמל המיועד; 31. מתכת; 32. שנים עשר ירחים; 35. מלת קרי' אה; 37. חכמה; 38. חטיבת פלמ"ח; 40. מלה שכיחה בעשרת הדיברות; 41. מלת ברירה; 43. אחי אונן; 45. מיודעי הארץ בסוף המאה האחרונה; 46. הבעת תכנית; 47. מעצמה ידיד' תית; 49. שעיסוקו בהוצאת ספרים ועיתונים; 52. שר; 54. רש; 56. אזיק; 58. של שניים.

אבי הש. ב; 33. "דוד, מלך יש' ראל, ... וקיים!"; 34. מן הצאן; 36. טנא; 37. מגידולי עמק הירדן; 39. גוטף; 41. עוף טורף; 42. חבר; 44. עמק לטרו; 46. עתונו של גרשם שוקן; 48. אחת המכות; 50. אות; 51. מחבר "אלטנוילנד"; 53. שתיים עשרה שעות; 55. דגל; 57. זע; 58. עמודים; 59. מלך תנכ'; 60. מחשבה. **מאונך**: 1. שר "אחדות העבודה"; 2. עוף דורס; 3. בת שר ורקדנית; 5. פלא; 6. מסע סיור; 7. גישא; 8. ורד, למשל; 9. מאכל בשר; 12. נוכרי; 15. אליה קולעים; 16. מנשיאי אר-

המצאה חדשה
אכקה לשטיפה לאחר הכביסה
כביסה שטופה כבלאנקו
נראית לבנה וצחורה מתמיד.

זור ברצח האיש שלא הכירו.

★ ★ ★

הוא סוף הדרך. היא מובילה מאור
תו שיעור בבית הספר, דרך שידור
ההסתה ומעשה כפריקאסם, אל הרחוב הא
פל בתל-אביב, בו התבוסס בדמו יצור אנו
שי וחסיש.

האם לא כווננו שפכנו את הדם
הזה?

נכון, התמונה אינה כולה שחורה. אותה
מורה צעירה בחיפה השתדלה לנטוע בלב
חניכיה תמונה יפה יותר של עצמאות
ישראל, בניגוד לחברותיה הסבורות שצ
ריכים, להרוג את הרוצחים הערבים.
לעומת העד דויד גולדפלד, המוכן לרצוח
ילדים בני 8 מפני שקיבל פקודה לכן,
ישנו איש-המופת יהודה פרנקנטל, מפקד
פלוגת משמר-הגבול שסיכן את הקאריירה
שלו ושינה על דעת עצמו את הפקודה
הקטלנית, כדי להציל את כבוד המדינה
ואת חייהם של עשרות ערבים חפים-מפשע.
לעומת העתונים אשר העד גולדפלד למד
מהם להרוג ערבים, לפי עדותו, קיימים
עתונים כמו עתוננו זה, המלמד את ההיפך.
לעומת השידור על "הפורעים הערבים"
ישנו נשיא המדינה המתאר את תולדות
השמירה וההגנה באור אנושי יותר, ולער
מת דן שמר ישנם חניכים של אותה יחידה
קרבת, שלא יוכלו לעולם לשפוך דם
מבלי להודעו.

לעומת קצינים המלמדים כי "לחילל יש
רק תפקיד אחד: להרוג!" ישנם קציני
הגדנ"ע שכינסו השבוע את סגל המדריכים,
ערב תחרות הקליעה הארצית של יחידתם,
והשביעו אותם להבהיר לקלעים הצעירים
שהם עוסקים בספורט של הגנה, לא בהכ
שרה להריגה.

אולם לא מובילה ההתפתחות?
הזילזול הנורא בחיי אדם, הנכר
נות האוטומטית לשפוך דם, האם
אין הם הופכים בהדרגה לתמונה
לאומית, מבלי שאיש יתן את דע
תו על כך?

פעם הסתכלו ילדי בית-הספר העברי בה
ערצה על הסרקטור החורש את האדמה.
עתה הם מסתכלים באותה הערצה בסאק
הדורס את התבואה.

פעם קצרו הקוצרים חיפה וי
שעורה. עתה מעמידים בשורה כי
מה נשים ערביות ככפריקאסם,
כפי שנאמר במשפט, ומפקדים
לקצור אותן!

פעם רצח היה רצח. כיום אין רוצחים.
"הורגים", "מעלים על הלהב", "משחילים",
"דוסקים כדור", "משכיבים", "קוצרים".

★ ★ ★

מדינת ישראל נתונה במצב מתמיד של
מלחמה ועירה, המופסקת מדי פעם על-ידי
מלחמה כללית. נניח שאין לפי שעה מנוס
מצב זה (ואני עצמי הריני רחוק מאד
מלהניח זאת). נניח שבמשך זמן רב נקרא
בבוקר על רצח חברינו שעלו על מארב,
ועל נפילת חיילים שהוטמן להם מוקש.
לא קל לחנך בתנאים אלה עם בריא
ברוחו, לגדל ילדים היודעים כי חיי אדם
קדושים מכל קדוש. לא קל להדריך חיילים
שהיו מוכנים למסור את חייהם להגנת
מולדתם, ושידעו יחד עם זאת כי רק מוג
לב יורה בנשים וילדים, שרק איש-כנופיה
פותח באש על בלתי-לוחמים.

תפקיד גדול הוא להסביר לחייל
הפשוט את קדושת מוסר המלח
מה. לא תפקידו של שופט כמשי
פט מקרי, אלא תפקידם של נשיא
המדינה, ראש-הממשלה, שרי-הכ
טחון והרמטכ"ל, בכל ההגיוניות
והרצינות שהם מסוגלים להן.

תפקיד גדול הוא להכשיר את המורים
כדי שיהיה בכוחם לנטוע בלב תלמידיהם
את הערכה צה"ל, מבלי שיסגדו לפולחן
ההרג ושפילת-הדמים. זהו תפקידם של
ראש-הממשלה ושרי-החינוך, תפקידם של גור
לי המחנכים.

תפקיד גדול הוא לעצב השקפת-עולם
מאוונת בציבור המבוגר — תפקידם של
ראש-ציבור ועתונאים. קל מאד לכתוב
מאמרי-הסתה רחיי פאתוס. אך יזכרו נא
העתונאים הנכבדים כי הדיו שלהם הופכת
לעתים לדם.

זהו מבחן גורלי. אם נעמוד בו, יאמרו
עלינו הדורות הבאים: הם היו ראויים לא
בויתיהם הנביאים.

אם לא נעמוד בו, יחזה העולם
במרגריה לאומית גדולה: הטרי
גדיה של עם שהקים מדינה ואי
בר את נשמתו בדרך.

10%

יותר חומר

תוסוס

וּפּוֹרְטוֹקֶס

אוח הצטיינות
במד סיב הסוצר

החומר היעיל ביותר נגד
זבובים. יתושים ומקקים

רסס' ב סופרטוקס

לידיעת המפרסמים והקוראים של
"ידיעות אחרונות"

● במשך שלושת החודשים האחרונים פורסמו ב"ידיעות אחרונות"
2275 מודעות קטנות
במדורנו

"חפשת ומצאת"

● 180,000 אנשים קוראים יום את המודעות שלנו.
● מחיר המלה 180 פר' בימי חול, 250 פר' בימי שבת וערבי חג.
המדור "חפשת ומצאת" מתפרסם מדי יום ביומו.

אם אתה מחפש ורוצה למצוא: ● דירה בדמי מפתח הוגנים
● לקנות דירה על-ידי מתווך רציני
● שותפות בעסק
● עבודה
● מציאות

פרסם יום יום ב"ידיעות אחרונות" במדור

"חפשת ומצאת"
מודעה זולה ומועילה

פומון זה הוקדש במסיבה שני ערכה על ידי שורת המתנדבים לסיום משפט עמוס ברגורין.

השחיתות רבוחית, היא עניין לציון, היא מקור למיטת היבוח. היא עניין של מצפון, היא עניין של ריפוף, היא קשורה במצב המתנה.

והקרו בעניין דיינה, העמיק, בדרך, טענו —

פי שחיתות, סוף כל סוף, המונח הוא עולב ועצוב ורקוב. ועל כן, רבותי, הוחלט ביישוב: ייקרא לשחיתות — שירבוב.

השתרעב המסכן ובכפו אין עוון, וישרעב את ידו ויגרוף לו קצת הון.

האחר לעניין השתרעב על פרחו ועל כן כאן בבית הוא שבוט — וזהו עיקר השירבוב.

שירבובתי, שורבבתי, אשורבב, תשורבב — כי זהו היום המשקל והקו, ועל כן רבותי, אם קלטה אוזנכם: הושמעתם, השמעתם, אתם, חבריכם — יהא כל אחד נרגע ומאכפס, ימשיך מעשיו וירבה את הונו.

ואם עד צונאר יגיעו המים, ויגבר פחדו פי שנים — יידע אז ללכת בדרך גדולים, ושירבב לשונו, ושירבב את שיניו, ואיש לא יהיו אז לגשת אליו.

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד השתתפים בעמוד זה יזכה מדי שבוע בפרס של 10 ל"י. הזוכה השבוע הוא גרשון הכהן, ירושלים.

בבוא הזמן

חונא הירנע התפרסם בעולם הציונות בעוקד אחרי יזכה בפרס של 100 דולאר בחנות הכלבו הניירורקית "וולוורת". כשאחת הנחות הכרויה על פרס לכל מי שייכנס לחנות ויבקש סחורה שאיננה מצויה בה, הודרו חונא להיכנס ולבקש וזג נעליים מתאימות לרגליו הנדולות. סובו שנעליים כאלה לא נמצאו, וחונא זכה בפרס. העיקר, סופם של 100 דולארים להיגמר, והחיים צריכים להימשך. יום אחר ניגש חונא ללואי ליפסקי, סמנחיני הציונות האמריקאית, ואמר לו: "לואי, הלווה לי 100 דולאר עד שאשוב מירושלים". "מתי תשוב מירושלים, חונא?" שאל ליפסקי. "אני לא אשוב", השיב חונא, "כי אני לא נוסע".

טעות לעולם צודקת

המתחות בין השופטים והמשטרה ליד מחסן "אתא" (למרחב) מזל חרפו, ראשון לציון וביום השביעי שפס וינפס.

החלוק המרכזי בעט בכחונה בחלוק המרכזי. (חדשות הספורט) מרכזי דן, תל אביב אוטובטיטוגראפיה.

נתקל בסירות מוחלט. (ידעות רח) רונות)

דויד פרלמן, חיפה הוא ביקש טריחה.

לקח כיסא והתישר עליו. (מעריב) רות הילדסהיים, רמת גן האיש הישר הראשון שישיב על כיסא במדינה הזאת.

כזבים לילקוט

בומבה

זאב היה ביולוג בדמ, אבל החולשה שלו היתה נמלים. פעם אורי נכנס לחדר האוכל ומצא אותו שקוע בהסי תכלות עמוקה. כשהסתכל טוב, ראה איזו נמלה מספוסית גוררת פירור לחם ושאל: "על מה אתה מסתכל, על הנמלה הזאת?"

"שמע", התפרץ זאב, "הסתכל מה זה כוח! איזו חתיכת לחם היא סוחבת! אני אומר לך, בומבה של נמלה!"

★ ★ ★

צניעות

כשהגיע שמעון רובינשטיין לארץ, שלחו אותו ישר מהאניה לגבעתי-ברנר, בלי שידע מה זה קיבוץ ובכלל איך אוכלים את זה. ביום הראשון שלחו אותו לעבוד ב-חצר. לפני ארוחת הבוקר ניגש אליו החצרן ואמר: "מספיק עכשיו, בו לחי-דרהאוכל".

מכאן לשם, השתמש שמעון ולא הלך. בצהריים חזר אותו מקרה, ושוב נשאר שמעון רעב. אחרי שגמרו לעבוד, לא יכול היה להחזיק יותר מעמד ושאל את אחד החברים: "תגיד, לא אוכלים פה?"

"מה?" נדהם החבר, "לא הומינו אותך קודם לחדר אוכל?"

"כן", הסביר שמעון, "אמרו לי ללכת לחדר-רוחל, אבל מי אני שאלך סתאום לחדר של בחורה שאני לא מכיר?"

★ ★ ★

התקפה היקפית

בומה מספר: כשהחזרו הקצינים המצריים השבוים לקאהיר, חקרו אחד איך קרה שהוא והמחלקה שלו נפלו בשבי.

"פשוט לא היה לנו בריחה", הסביר הקצין. "שכחנו בעמדות ופתאום הופיע חייל ישראלי, והקיף אותנו מכל ה-צדדים. לא היתה בריחה, נכנענו". אליצור מוני, ירושלים

אומרים... וחושבים

אחרי דיון ממצה הושגה אחדות-ידעות כללית, אולם פרטי הביצוע עודם מעונים עיבוד נוסף...

השרים הנוכחים קללו איש את רעהו קללות נמרצות והתפזרו ללא תוצאות.

★ ★ ★

מוזגיהאוויר יהיה מעונן חזקית, ובכמה מחלקי הארץ עלולים לרדת מטרות למפרקים. לקראת הערב עשויה לחול השתפרות מה. הים יהיה נוח עד גלי...

אין לנו מושג. אולי אתה יודע?

★ ★ ★

ביחס לעונש, אני סומך על מידת-הרחמים של כבוד בית המשפט, שראה את הנאשם והתרשם בוודאי כמו עינוי מאופיו החיובי...

אני יודע שהוא מנוול, אבל הוא משלם לי. תן לו כמה שתדעה.

★ ★ ★

אנו נסכים לשתף פעולה עם הממשלה משום שביצוע משימות הבניין והקליטה של הדור יקר לליבנו, אך עם זאת נילחם ללא רתיעה על העקרונות המקודשים שלאורם חיינכנו והתחנכנו מזה שנים רבות...

אם לא נקבל עוד תהיך, זה לא ילך.

★ ★ ★

הנהלתנו מצטערת, כי למרות מאמציה המרובים לגייס את הכספים, אין ביכולתה...

עזוב אותנו, רמאי שכמוך. מאתנו לא תקבל אף פרוטה.

★ ★ ★

זהו ספר מעמיק ונוקב, החושף לראשונה את הווי החיים בעיירה כפי שטרם תואר אותו איש קודם לכן. המחבר יצר כאן מצבה היסטורית בלתי-נשכחת...

טינופת גמורה, אבל מחר הוא יכתוב ביקורת על הספר שלי.

★ ★ ★

ולעמי העולם ייאמר: נצח ישראל לא ישקר, וכל המרים את ידו...

חבריא, המצב מזופת.

★ ★ ★

במכם בדרושם, במעמד שרי-ממשלה, חברי-כנסת, אישי ציבור ומוזמנים נחנך אתמוז...

היה משעמם עד מוות.

★ ★ ★

נחגינו האמציים השתתפו במבצע "קדש" כחיילים קרביים ממש ונחגו את האוטובוסים ישר אל קו האש...

אם לא מעלים את המחירים עוד השבוע, אנחנו מכריזים על שביתה.

גרשון הכהן, ירושלים

הערות-שוליים

איך לקרוא לתורת-החיים של אותן המפלגות היושבות בקואליציה גם כשהן מתנגדות בלב ונפש לעיקרי מדיניותה של הממשלה? ...

... תקציב-ביוולוגיה.

★ ★ ★

חברות הביטוח מסרבות לבטח את אניית המבחן הישראלית אשר תישלח, אם תישלח, לתעלת סואץ...

... הן דוגלות כנראה במיסמנה: מה שלא בטוח — לא בטוח.

★ ★ ★

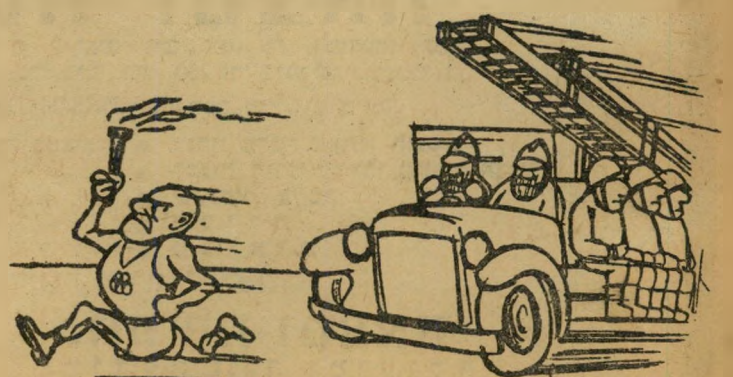
הנערים המפורחים סיפרו בבית-המשפט, כי את הכספים שגבנו הוציאו על מסעדות יקרות, קולנוע ובתי-בשת...

... אנה הגענו, אם נערים צעירים מתחילים כבר להתנהג ממש כמו שליחים?

★ ★ ★

מברית-המועצות מודיעים, על המצאת מכונה חדשה המסוגלת להרדים אנשים הסובלים מנדודי-שינה באמצעות זרם חשמלי...

... אחרי כיסא החשמל — מיטת החשמל.

מירוץ הלפיד